-C- Nr. 3 - 1947

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Jehova

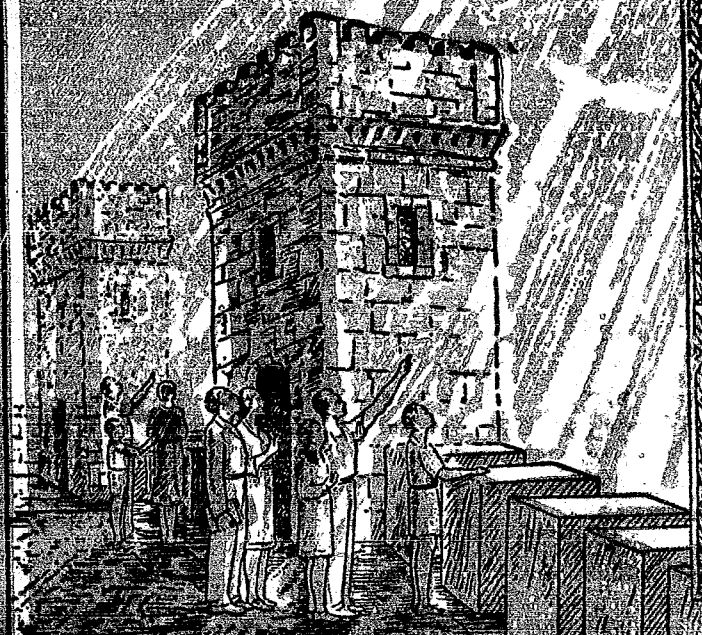

"Și vor ști că eu sunt Jehova" Ezechiel 35:15

ANUL XXV BILUNAR No. 3

1 Februarie 1947

CONȚINUTUL

Hirotonisirea preoției lumii noi 35
Cel unul de lipsă făcut cunoscut 36
Hirotonisire 38
Ungere 40
Jertfa de păcat 42
Instalarea preoției veșnice 42
O jertfă desăvârșită 43
Jertfa de instalare 44
Desăvârșiți în credincioșie 45
Preoții instalați își încep serviciul 46
Speranța în lucrurile care nu se văd 47
Eliberare de descompunere posibilă 34

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Apare bilunar în Editura:
ASOCIAŢIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA
Persoară juridică morală
Bucureşti 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată şi publicată de către:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcţionari:
N. H. KNORR, *Preşedinte* W. E. VAN AMBURGH, *Secretar*

„Şi toţi fiii tăi vor fi învăţaţi de Iehova; şi mare va fi pacea fiilor tăi". — *Isaia 54:13.*

(Urmare din pag. 48)

al stării de „desbrăcare" ca aceia cari muriră înaintea stabilirii împărăţiei şi a venirii Domnului lor la templu în anul 1918 d. Chr. In conformitate cu cuvântul lui Dumnezeu, membrii rămăşiţei nu vor dormi, când mor în credincioşie. Ei vor fi sculaţi într'o clipă la vieaţă în spirit, fiind „schimbaţi, într'o clipă, într'o clipeală de ochi", şi astfel, în cele din urmă, ei vor locui sau vor fi acasă, împreună cu Domnul lor. (1 Cor. 15: 51, 52). Ei sunt cei „binecuvântaţi", cu privire la cari este scris, în Apocalips 14:13: „Şi am auzit un glas din cer, care zicea: Scrie: Ferice de acum încolo de morţii, cari mor în Domnul! Da, zice Spiritul; ei se vor odihni de ostenelile (lucrările, tnad. engl.) lor, căci faptele lor îi urmează!". Atunci ei se vor odihni de lucrările lor obositoare, pe cari le-au făcut în trupul de carne, în timp ce erau departe de Domnul lor. Cu toate acestea, la schimbarea într'o clipă prin înviere, dela starea pământească la starea cerească, mărturia lucrărilor lor de pe pământ, nu este ştearsă, ci urmează sau merge alături cu ei, şi este plăcută Judecătorului lui Iehova, Christos Isus.

38 Astfel, în timp ce membrii rămăşiţei continuă încă pe pământ, în conformitate cu voia şi timpul hotărît al Domnului, ei se străduiesc să ajute şi să mângâie pe fraţii lor. Ei deasemenea servesc hrana spirituală a lui Dumnezeu „altor oi" de bine ale Domnului, pe cari le adună El acum într'o turmă, ca însoţitoare a rămăşiţei, sub „un păstor", Bunul Păstor Christos Isus după cum spune aceasta apostolul Petru în cuvintele: „Deaceea voi fi gata să vă aduc totdeauna aminte lucrurile acestea, măcar că le ştiţi şi sunteţi tari în adevărul pe care-l aveţi. Dar socotesc că este drept, cât voi mai fi în cortul acesta, să vă ţin treji aducându-vă aminte; căci ştiu că desbrăcarea de cortul meu va veni deodată, după cum mi-a arătat Domnul nostru Isus Christos". (2 Petru 1:12-14). Rămăşiţa ştie că aceasta este necesar ca să-I placă astfel Lui, şi mai cu seamă acum, deoarece acum El este în templul lui Dumnezeu pentru judecata membrilor casei lui Dumnezeu (1 Petru 4:17). Dela sosirea Sa în templu în anul 1918 d. Chr. ei toţi apar „înaintea scaunului de judecată al lui Christos". Felul cum întrebuinţează ei trupurile lor şi mădularele acestora, este important, deoarece de aceasta va depinde judecata lor finală înaintea Domnului ca Judecător. Numai prin facerea de bine în conformitate cu poruncile lui Iehova vor fi ei aprobaţi la moarte şi vor fi răsplătiţi cu glorioasa schimbare prin înviere. A face ceeace este „rău" prin lipsa de a fi acum un martor credincios pentru numele şi împărăţia lui Iehova, înseamnă vecinică nimicire din mâna Judecătorului şi Executorului Său. Nimeni care face rău nu va scăpa de nimicire în Armaghedon şi nu va intra în vieaţă în lumea nouă.

38 (a) In timp ce sunt încă „în cortul acesta" ce să facă membrii rămăşiţei? (b) Pentruce să caute ei să placă Domnului mai cu seamă acum?

ELIBERARE DE DESCOMPUNERE POSIBILĂ

39 Prezenţa Judecătorului lui Iehova în templu, dela 1918 d. Chr., înseamnă că acum toate naţiunile „apar înaintea scaunului de judecată a lui Christos" şi judecata naţiunilor este în curs. Despărţirea clasei „oilor" de printre asemenea naţiuni, este acum în progres. Aceste „oi" din toate naţiunile se bucură şi se veselesc împreună cu poporul lui Iehova, deoarece Impărăţia a fost întemeiată. Ei fac bine rămăşiţei fraţilor lui Christos, cari sunt încă în mijlocul lor. Aceste „oi" părăsesc această lume şi îşi iau partea lor pentru promisa nouă lume a dreptăţii, şi ei deasemenea încearcă să placă Domnului şi Regelui. Ei fac aceasta cu toate că nu-L pot vedea cu ochii de carne în templu, deoarece ei umblă prin credinţă şi nu prin vedere. Dorinţa lor arzătoare este să fie plăcuţi Lui, privind înainte spre timpul important, când ei Il vor auzi zicând: „Veniţi binecuvântaţii Tatălui Meu de moşteniţi împărăţia, care v'a fost pregătită dela întemeierea lumii". (Mat. 25:34, *Moffatt*).

40 Speranţa lor nu este aceea a rămăşiţei, anume, să pună jos carnea şi să câştige o „clădire a lui Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, vecinică în ceruri". Nu; dar în inimile lor Dumnezeu a aprins speranţa primirii aprobării Judecătorului şi servirii lui Iehova Dumnezeu fără o întrerupere a vieţii şi fără o descompunere a trupului şi anume prin sfârşitul acestei lumi în Armaghedon şi mai departe în timpurile nesfârşite ale lumii noui. Unele dintre aceste „alte oi" pot să moară în credincioşie înainte de ce războiul final al Armaghedonului nimiceşte lumea nelegiuită care stăpâneşte acest pământ, dar ei au speranţa învierii. Când reînviaţi la vieaţă pe acest pământ în lumea nouă, ei vor ieşi afară din morminte în trupurile de carne asemenea de cari Ii place lui Dumnezeu să le dea, dar nu să geamă sau să fie apăsaţi în ele. Prin continuă ascultare către Judecătorul şi Regele lui Iehova, ei speră să primească binecuvântările Sale tămăduitoare şi curăţitoare peste trupurile lor fizice şi în decursul timpului să atingă perfecţiunea umană în decursul domniei de o mie de ani pe pământ a lui Christos.

41 Astfel, fie prin vieaţă neîntreruptă prin bătălia Armaghedonului, sau prin înviere din moarte în decursul domniei de o mie de ani a Domnului, cei credincioşi ai acestei turme mari a „altor oi", speră în promisiunea divină că ei vor ajunge chipul perfect şi asămănarea lui Dumnezeu, ca oameni perfecţi. Această speranţă în astfel de lucruri, niciodată văzute, este ceeace-i susţine pe ei acum, întrucât ei cu credincioşie rabdă prezentul „necaz uşor" pentruca să se împărtăşească în justificarea numelui lui Dumnezeu împreună cu Christos Isus Domnul şi Regele lor.

(Watchtower din 15 Aprilie 1946).

39 Cine altcineva pe pământ se străduiesc să placă Domnului afară de rămăşiţă? şi cum aşa, şi pentruce?

40 Cum se deosebeşte speranţa acestor „alte oi" de aceea a rămăşiţei? şi ce se întâmplă dacă unii dintre ei mor înainte de Armaghedon?

41 Astfel, ce speranţă eventuală susţine pe toate aceste „alte oi" prezente în serviciul lui Dumnezeu?

HIROTONISIREA PREOȚIMII LUMII NOI

„In adevăr, orice mare preot, luat din mijlocul oamenilor, este pus (hirotonisit, Biblia engleză) pentru oameni în lucrurile privitoare la Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate". Evrei 5:1.

IEHOVA a numit sau a hirotonisit preoțimea, care este de lipsă pentru lumea nouă a dreptății. A „hirotonisi" înseamnă: „a da loc sau a instala adică a pune în slujbă". și hirotonisirea acestei preoțimi este o garanție că lumea nouă, pe care o face Iehova Dumnezeu, va fi o lume dreaptă, liberă de orice vină de păcat.

2 In timpul vechiu, cât și în timpul mai nou, s'a recunoscut de cele mai multe națiuni, că o preoțime este o necesitate. Aceasta reiese din aceea, că popoarele au înființat o preoțime, care este sprijinită fie de stat, sau de popor, în general. Aceste preoțimi au dezamăgit pe oameni, pentrucă n'au fost hirotonisite de Dumnezeu, față de care omul s'a purtat nedrept, și n'au adus jertfa dreaptă. Omenirea a avut de lipsă de un preot, care a putut să se urce în ceruri, la Dumnezeul Cel Prea Inalt, pentruca să aducă acolo o jertfă, care a corespuns perfect tuturor cerințelor dreptății divine. Niciun preot de natură omenească n'ar fi fost în stare să facă aceasta; unul ca acesta este o creatură pământească din carne și sânge; pe când cerul ca loc al prezenței lui Dumnezeu în sfere spirituale este pentru om în afară de domeniul său corporal. Aceasta este exact contrariul la ceea ce zic preoți omenești, când susțin, că sunt prevăzuți cu putere misterioasă și ar putea chema jos din cer pe altarele lor pe Dumnezeu sub formă de carne și sânge, pentru a jertfi unui astfel de Dumnezeu și după aceea — după felul mâncătorilor de oameni — să-l mănânce și să-l bea. Faptul că națiunile se înjosesc mai departe în păcat și răutate, cu toate obiceiurile și ceremoniile astorfel de preoți omenești, arată limpede, ce urgent au de lipsă de preotul adevărat al Dumnezeului adevărat și viu.

3 Primul, hirotonisit de Dumnezeu de preot și pe care îl amintește Sfânta Scriptură, a fost Melhisedec. Demn de observat la acest preot este, că el a fost în acelaș timp un rege; pentrucă el a fost domnitorul orașului Salem din Palestina. El a apărut pe plan când s'a întâlnit cu omul de credință Avraam, după ce acesta a învins dușmanii, cari au atacat și au dus prizonieri pe nepotul său Lot, averea sa și pe toți oamenii casei sale. Moise ne descrie scena în Geneza 14:17-20 după cum urmează: „După ce s'a întors Avram dela înfrângerea lui Chedorlaomer și a împăraților cari erau împreună cu el, împăratul Sodomei i-a ieșit în întâmpinare în valea Șave, sau Valea Impăratului. Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului Celui Prea Inalt. Melhisedec a binecuvântat pe Avram, și a zis: Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul Cel Prea Inalt, Ziditorul cerului și al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Prea Inalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale! Și Avram i-a dat zeciuială din toate".

4 Avram (sau Avraam) a primit binecuvântarea dela Regele-preot Melhisedec. In recunoașterea relațiilor lui Melhisedec cu Dumnezeu Cel Prea Inalt, Avraam a dat preotului a zecea parte din tot avutul, pe care l-a luat dela dușmanii bătuți. Avraam poate că în acel timp n'a știut că va fi străbunul unei preoții hirotonisită sau numită de Iehova, de Cel Prea Inalt, și anume al preoțimii seminției lui Levi, din care levitul Aaron a fost primul preot mare. Prin strămoșul lor Avraam a primit deci această preoțime levitică într'adevăr o binecuvântare dela Melhisedec, și preoțimea levitică a dat prin Avraam lui Melhisedec zeciuială. Aceste amândouă fapte dovedesc, că ordinul sau rangul preoțimii lui Melhisedec a fost mai mare decât cel al preoțimii aaronice și levitice. Toate acestea sunt de importanță; pentrucă fiecare evreu instruit știe, că Melhisedec, regele și preotul, a fost întrebuințat de Dumnezeul veșnic pentru reprezentarea unui chip despre marele Rege și Preot viitor. Fiecare astfel de evreu știe, că spre confirmarea acestui fapt Regele David a scris în Psalmul 110:1-5 cuvintele: „Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale. Domnul va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!... Domnul a jurat, și nu-i va părea rău: Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec. Domnul, dela dreapta Ta, zdrobește pe împărați în ziua mâniei Lui".

5 Deci Regele David a vorbit în puterea inspirației spiritului lui Dumnezeu, a lui Iehova, despre un alt preot, care este deosebit de preoțimea, pe care a cunoscut-o David. In zilele lui David Țadoc a fost marele preot al preoțimii levitice. Preoțimea nouă, viitoare, nu va fi asemenea preoțimii levitice, ci asemenea preoției lui Melhisedec. Regele David a recunoscut că acest Preot viitor va fi un Rege, care este mai înalt decât el însuși; pentrucă Regele David a vorbit despre acest Preot viitor, Melhisedec ca de „Domnul Meu". Afară de aceasta acest Rege viitor nu va mai părăsi scena ca Melhisedec mai înainte; pentrucă Iehova, Cel veșnic, a jurat, că acest Rege nou, mai marele ca David, va fi „preot în veac". El posedă o preoție nepieritoare. Aceasta nu va trece asupra unui urmaș sau nu va fi transmisă unui reprezentant sau locțiitor de pe pământ, ci va fi totdeauna a Sa, pentrucă trăiește în veac.

6 Fiecare evreu cinstit trebue să admită, și fiecare neevreu sau păgân cinstit va fi de acord, că acest Rege viitor, care posedă o preoție veșnică, care corespunde celei lui Melhisedec, trebue să fie Mesia sau unsul, a cărui venire au proorocit-o toți profeții dela Moise până la Maleahi. Și deoarece Avraam a recunoscut superioritatea Melhisedecului pământesc peste sine, prin faptul că a primit binecuvântarea lui Melhisedec și i-a dot zeciuială, prin urmare preoția veșnică a lui Mesia trebue să fie mai mare decât cea a preoțimii levitice a lui Aaron, pentrucă deja Melhisedec a fost mai mare decât Aaron și afară de aceasta Mesia este mai mare decât Melhisedec. Preoțimea levitică a fost instituită pe baza legii, pe care a dat-o Iehova Dumnezeu prin Moise.

1 Ce înseamnă a „hirotonisi" sau a „instala"? și ce a pus Iehova pentru lumea nouă dreaptă?

2 De ce fel de preot are de lipsă omenirea? și care fapt scoate în evidență această necesitate?

3 Pe cine amintește Sfânta Scriptură ca primul preot pus de Dumnezeu? și în ce împrejurări a păsit pe plan?

4 Cum dovedește aceasta că preoțimea melhisedecă este mai înaltă decât cea levitică? și cum dovedește Psalmul 110, pe cine reprezintă Melhisedec?

5 Pentruce va fi El un Rege mai înalt decât David și în afară de aceasta va poseda o preoție ce nu poate trece asupra altuia?

6 Cum dovedește aceasta, că preoțimea messianică este mai înaltă decât cea levitică și că ea o înlătură pe aceasta împreună cu legea sa?

Faptul însă, că Preotul mesianic se va ridica după ordinul sau rangul lui Melhisedec dovedeşte, că preoţimea levitică a lui Aaron va fi înlăturată cu venirea lui Mesia. Aceasta înseamnă şi o schimbare cu legea lui Dumnezeu; pentrucă Melhisedecul mesianic va fi preot nu prin legea lui Moise, ci prin jurământul lui Dumnezeu, al lui Iehova. Această schimbare n'a fost spre paguba Iudeilor, ci spre avantajul lor şi pentru oameni în general a fost spre binecuvântare.

7 Legea lui Moise a hotărît sau a dispus, că preoţii levitici au trebuit să jertfească animale, care au fost supuse domniei omului de către Dumnezeu în grădina Eden (Geneza 1:26,28). Aşa cum stau lucrurile de atunci încoace, astfel de jertfe de animale n'au putut lua păcatele oamenilor, cărora li s'a dat mai demult stăpânirea asupra acestor animale. Prin aducerea unor astfel de jertfe de animale şi preoţii levitici numai în mod simbolic au putut păşi în prezenţa lui Iehova, cum a fost reprezentat aceasta prin lada sfântă sau chivotul mărturiei în sfânta sfintelor din cortul întâlnirii. Dacă Mesia sau Preotul viitor după ordinul lui Melhisedec a trebuit să fie mai bun decât preoţimea levitică, atunci a trebuit să aducă o jertfă mai bună, o jertfă, care a putut lua păcatele; El a trebuit să fie capabil să apară într'adevăr înaintea lui Dumnezeu în ceruri pentru a prezenta valoarea acestei jertfe mai bune.

8 Niciun evreu sincer nu va tăgădui astăzi necesitatea unui astfel de preot. Observaţi pe evreii persecutaţi! Situaţia lor prezentă ne aduce aminte de cuvintele profetului Osea: „Căci copiii lui Israel vor rămânea multă vreme fără împărat, fără căpetenie, fără jertfă, fără chip de idol (piatră sfântă; traducerea engleză Moffatt) fără efod, şi fără terafimi. După aceea, copiii lui Israel se vor întoarce, şi vor căuta pe Domnul, Dumnezeul lor, şi pe împăratul lor David; şi vor tresări la vederea Domnului, şi a bunătăţii Lui, în vremurile de pe urmă". (Osea 3:4,5). Deşi astăzi mulţi evrei poartă numele de familie Cohen, ceea ce înseamnă preot şi arată spre aceea, că strămoşii lor au fost preoţi levitici, totuşi evreii nu au niciun preot sau mare preot, a cărui spiţă să meargă în mod ce se poate dovedi până la Aaron marele preot. Şi evreii nici nu mai aduc jertfe după legea lui Moise. Mai departe ei nu posedă un templu cu o sfântă a sfintelor; unde Iehova Dumnezeu este prezent în mod simbolic. Desigur Iehova Dumnezeu n'a întemeiat preoţimea levitică fără rost, şi faptul că în prezent nu mai există, este imposibil să zădărnicească scopul de neschimbat al lui Dumnezeu, Iehova.

9 După cum s'a arătat mai înainte, jurământul lui Dumnezeu privitor la preoţimea viitoare, care trebue să dureze veşnic după ordinul lui Melhisedec, a fost o înştiinţare avertizătoare, că preoţimea levitică trebue să dispară într'o zi, spre a nu mai fi întemeiată niciodată mai mult, pentrucă preoţimea melhisedecă este veşnică şi nu poate fi transmisă altuia. Evident că preoţimea levitică nu a servit fără să fie în ceva fel folositoare. Ea a servit la timpul său pentru a arăta Iudeilor şi păgânilor tablouri vii despre slujba de serviciu adevărată, ştergătoare de păcate şi despre ridicarea omenirii sub preoţimea melhisedecă. Serviciile de mai demult ale preoţilor levitici au fost numai umbre despre lucruri mai bune viitoare. De aceea evreii să nu mai privească astăzi după o restatornicire a preoţimii levitice, şi nici după reclădirea unui templu literal în Ierusalim cu o sfântă a Sfintelor şi chivotul mărturiei. Evreii, cari cred sincer în lege, în profeţii şi în Psalmi, să caute cu privirea mai bine realităţile, cari au fost preumbrate prin acestea şi deci au fost profetizate. Cu alte cuvinte: Ei trebue să privească acum după Preotul veşnic, care a fost făcut prin jurământul lui Iehova preot după ordinul lui Melhisedec şi este pus mai mare peste preoţimea levitică şi are un templu mai bun decât cum a fost cel literal în Ierusalim (Palestina). Acest mai mare decât Aaron şi David, este Mesia cel făgăduit, unsul, sau — cum l-au numit Iudeii cari mai demult vorbeau greceşte: Christos.

CEL UNUL DE LIPSĂ FĂCUT CUNOSCUT

10 Să lăsăm pe un evreu natural să ne arate cine este acest preot uns după felul lui Melhisedec. Pavel din Tars a scris în Evrei 4:14-16 şi 5:1-10 către Evrei: „Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile — pe Isus, Fiul lui Dumnezeu — să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n'avem un Mare Preot, care să n'aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare şi să găsim har, pentruca să fim ajutaţi la vreme de nevoie. In adevăr, orice mare preot, luat din mijlocul oamenilor, este pus pentru oameni în lucrurile privitoare la Dumnezeu, ca să aducă daruri şi jertfe pentru păcate. El poate fi îngăduitor cu cei neştiutori şi rătăciţi, fiindcă şi el este cuprins de slăbiciune. Şi, din pricina acestei slăbiciuni, trebue să aducă jertfe atât pentru păcatele lui, cât şi pentru ale norodului. Nimeni nu-şi ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron. Tot aşa şi Christos, nu Şi-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are dela Cel ce I-a zis: „Tu eşti Fiul Meu, astăzi Te-am născut" (Ps. 2:7). Şi, cum zice iarăş într'alt loc: „Tu eşti preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec (Ps. 110:4). Şi după ce a fost făcut desăvârşit, S'a făcut pentru toţi cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veşnice, căci a fost numit de Dumnezeu: Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec". Cum a fost numită sau pusă preoţia Sa în realitate, vom vedea acum.

11 Preoţimea levitică n'a fost nici împrăştiată şi nici scoasă din serviciu, înainte ca Romanii în anul 70 al erei noastre să fi nimicit Ierusalimul. Când Pavel a scris cuvintele de mai sus către Evrei, preoţii levitici în templul din Ierusalim tot îşi mai făceau serviciul: „Sunt (aici) ceice aduc darurile după Lege. Ei fac o slujbă, care este chipul şi umbra lucrurilor cereşti, după porunci'e primite de Moise dela Dumnezeu, când avea să facă cortul: „Ia seama" i s'a zis, „să faci totul după chipul care ţi-a fost arătat pe munte!" (Evrei 8:4, 5). Intrucât vedem, că acei preoţi leviţi au servit în mod principal ca o pildă şi o umbră a lucrurilor cereşti sau a realităţilor mai înalte, viitoare, noi privim îndărăt la vechile chipuri de umbră şi le comparăm cu faptele sau evenimentele, cum sunt raportate în istorie. Iehova Dumnezeu, prin activitatea con-

7 Ce a trebuit să aducă viitorul preot messianic pentruca să fie mai bun decât preoţimea levitică ?

8 Pentruce trebue să admită evreii sinceri, că un astfel de preot este de lipsă astăzi ?

9 Pentrucce n'a servit preoţimea levitică, fără ca să fie cumva folositoare ? şi ce să caute cu privirea acum evreii ?

10 Cum e marcat apostolul Pavel pe acest preot melhisedec şi cum arată că în ce fel a fost făcut astfel de preot ?

11 Pentruce privim acum îndărăt la ceea ce au făcut acei preoţi levitici ?

ştiincioasă a acelor preoţi leviţi, cum a fost dispusă de legea lui Dumnezeu, a cauzat facerea unui şir de chipuri vii, un document istoric, care a preumbrit evenimente viitoare istorice. Acest document istoric se va desfăşura acum în faţa ochilor noştri, şi noi vedem în umbră instalarea preoţimii lumii noi. In timp ce toate acestea trec prin faţa ochiului nostru, să ne întoarcem din când în când privirea dela chipurile şi umbrele de pe ecranul Bibliei şi să cugetăm asupra realităţilor importante! Dumnezeu, care a făcut umbrele, ne descopere în cuvântul Său inspirat ce sunt realităţile cereşti.

12 Ne întoarcem la cartea a treia a lui Moise (Leviticul), la capitolele opt şi nouă, cari vorbesc despre numirea şi instalarea preoţimii levitice. Poruncile şi îndrumările lui Dumnezeu, conform cărora Aaron şi fii săi au trebuit să fie puşi în slujba de preot printrun şir de acţiuni simbolice potrivite, au fost date lui Moise, conform raportului din cartea a doua a lui Moise (Exodul), capitolul al douăzeci şi nouălea. Dar numai în capitolul opt şi nouă al cărţii a treia a lui Moise ni se spune, cum le-a adus la îndeplinire Moise într'adevăr. In timp ce privim pe pânza profetică de chipuri suntem transpuşi în trecutul îndepărtat.

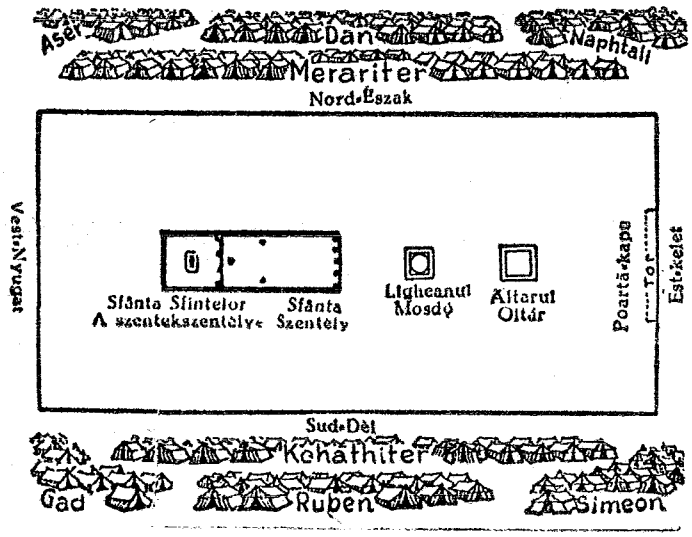

Roata timpului merge înapoi până la anul 1512 înainte de Christos, şi anume până la prima zi a lunei Abib (sau Nisan), primăvara acestui an. Numai treisprezece zile mai târziu şi un an ar fi fost trecut decând cele douăsprezece seminţii ale lui Izrael sub conducerea lui Moise au ieşit din Egipt. Noi ne aflăm acum în mijlocul comunităţii lui Izrael, care este adunată în afară de perdeaua de pânză, care înconjură de jur împrejur cortul sfânt al întrunirii pentru închinarea la Dumnezeu. Totuşi noi toţi stăm înaintea lui, adică la răsărit de el, înaintea porţii sale, care priveşte spre răsărit. Perdelele acestei porţi lată de douăzeci de coţi (sau treizeci de picioare) sunt date laoparte şi putem privi în curtea care înconjoară cortul întâlnirii.

13 Măsurile acestei curţi sunt cincizeci pe o sută de coţi sau 75 pe 150 de picioare. Ca primul lucru vedem în curte altarul de jertfă din aramă. In dosul lui este pus lighianul de aramă unde se spală servii cortului întâlnirii. Şi mai departe în spatele lighianului vedem perdeaua splendidă, care măsoară zece coţi sau cincisprezece picioare în pătrat. Aceasta formează „uşa" la cortul întâlnirii. Acest cort este lung de treizeci de coţi sau patruzeci şi cinci de picioare şi este împărţit în două încăperi printr'o perdea atârnată în el, dintre cari prima se numeşte sfânta şi măsoară zece pe douăzeci de coţi şi a doua se numeşte sfânta sfintelor şi are zece pe zece coţi. In cortul întâlnirii nu ne putem uita, pentrucă perdelele uşii sunt trase în jos din cauza noastră, pentrucă nu suntem preoţi leviţi. Tocmai astăzi a fost aşezat cortul întâlnirii, şi preoţii trebue să fie puşi acum în slujbă. (Ex. 40:16-33). In ascultare faţă de invitaţia lui D-zeu către Moise ne-am adunat noi: „Chiamă toată adunarea la uşa cortului întâlnirii. Moise a făcut cum îi poruncise Domnul". (Lev. 8:1-4). Înăuntru, în curte, vedem pe profetul Moise care oficiază ca reprezentantul lui Dumnezeu şi stă în fruntea a tot ce se face acolo astăzi şi în următoarele şapte zile din 1 până în 8 Nisan. Lângă Moise vedem şi pe fratele său Aaron şi pe cei patru fii ai lui Aaron, Nadab, Abihu, Eléazar şi Itamar. Cei cinci bărbaţi, adică fratele şi nepoţii lui Moise, sunt îmbrăcaţi ca şi ceilalţi izraeliţi, pentrucă ei n'au fost încă hirotonisiţi şi puşi de preoţi ai lui Dumnezeu, ai lui Iehova, ca să servească lui Dumnezeu în interesul celor douăsprezece seminţii ale lui Izrael.

14 Acolo, dincolo, în curte, observăm ceva, ceea ce ar putea fi numită garderoba sfântă, care este pregătită să fie îmbrăcată de preoţi când sunt sfinţiţi pentru serviciul de preoţi. „A sfinţi" înseamnă: „a despărţi pentru serviciul sfânt al lui Dumnezeu, al lui Iehova". Aceste haine sunt haine sfinte de slujbă. Iată echipamentul pentru Aaron marele preot. Haina albă sau tunica o va purta de-a-dreptul pe corp. La aceasta aparţine un cordon sau o cingătoare de pânză. Peste aceasta vine haina în albastru. Efodul sau şorţul cu o parte dinainte şi una dindărăt este tras peste capul lui Aaron; el trebue purtat peste haina albastră şi prins cu o cingătoare sau un brâu ţesut cu măestrie. Acest şorţ reprezintă o piesă splendidă de lucru de broderie. Prin verigi de aur şi lănţişoare împletite din aur este fixat pe el în partea dinainte pieptarul sau geanta de judecător, raţionala, cum ar numi-o azi anumiţi romano-catolici. După locul pe care îl ocupă pieptarul judecăţii sau genta de judecător, este pe inima lui Aaron, direct deasupra brâului „lucrat la gherghef", care aparţine efodului-şorţ. In această geantă sau buzunar împodobit cu pietre scumpe sunt puşi sorţii sfinţi, cari sunt cunoscuţi ca Urim şi Tumim. Pentru capul lui Aaron există o mitră sau un turban, şi pe partea din faţă a turbanului trebue legată cu o sfoară albastră o coroană de aur sau o placă de aur. Pe această placă de aur stau săpate cuvintele: „Sfinţenie lui Iehova". Dupăce Aaron şi-a pus turbanul, purta aceste cuvinte sfinte deasupra frunţii sale.

15 Toate acestea aparţin îmbrăcămintei preoţilor şi s'au făcut de către Izraeliţi în ascultare faţă de porunca lui Dumnezeu dată lui Moise: „Fratelui tău Aaron, să-i faci haine sfinte, ca să-i slujească de cinste şi podoabă... să facă veşmintele lui Aaron, ca să fie sfinţit, şi să-Mi împlinească slujba de preot" (Ex. 28:1-39).

16 Apoi vedem şi hainele de slujbă pentru cei patru

---

12 Unde găsim raportul despre numirea preoţilor leviticî ?

13 Ce fel de lucruri şi persoane vedem înăuntrul curţii cortului întâlnirî ?

14 Ce fel de haine de slujbă au fost făcute pentru Aaron, marele preot ?

15 Cine a făcut aceste haine şi pentruce ?

16 Ce haine s'au făcut pentru fiii lui Aaron, şi de către cine ? şi pentruce nu li s'a făcut încălţăminte ?

fii ai lui Aaron: haine sau tunici albe de pânză cu brâie şi ismene albe de in şi scufii înalte. Şi acestea au fost făcute în ascultare faţă de poruncile lui Iehova de mâna izraeliţilor consacraţi: „Fiilor lui Aaron să le faci tunici, să le faci brâie, şi să le faci scufii, spre cinste şi podoabă. Să îmbraci cu ele pe fratele tău Aaron, şi pe fiii lui împreună cu el. Să-i ungi, să-i închini în slujbă, să-i sfinţeşti, şi-Mi vor sluji ca preoţi. Fă-le ismene de in, ca să-şi acopere goliciunea, dela brâu până la glesne. Aaron şi fiii lui le vor purta, când vor intra în cortul întâlnirii, sau când se vor apropia de altar, ca să facă slujba în locaşul sfânt; astfel ei nu se vor face vinovaţi, şi nu vor muri. Aceasta este o lege veşnică pentru Aaron şi pentru urmaşii lui după el". (Ex. 28:40-43). Preoţii lui Iehova, n'au făcut, deci, serviciul la altarul sfânt al lui Iehova, goi, fără ruşine, cum au făcut mulţi preoţi păgâni înaintea zeilor lor falşi, ci au trebuit să fie îmbrăcaţi în haine de slujbă, conform modelului prescris, căci altfel Iehova Dumnezeu i-ar fi ucis. Ghete sau sandale n'au fost prevăzute pentru preoţi, evident pentrucă înlăuntrul cortului au umblat pe pământ sfânt şi au trebuit să procedeze după cuvintele, pe cari le-a rostit Dumnezeu către Moise la rugul arzător: „Scoate-ţi încălţămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt" (Ex. 3:5).

17 Înăuntru vedem diferite animale legate împreună. Unul din ele, un viţel, un animal frumos fără cusur, va fi adus ca jertfă pentru păcat. Celelalte două animale fără cusur sunt berbeci. Unul din ei va fi tăiat şi va fi adus în întregime ca jertfă de ardere, şi celălalt va fi jertfit ca berbecele consacrării sau berbecele sfinţirii. Lângă ele stă un coş cu aluaturi, cu azimi, turte şi plăcinte. pâne frământată cu untdelemn. Acestea aparţin la berbecele al doilea.

HIROTONISIRE

18 Moise păşeşte acum în faţă şi se adresează comunităţii privitorilor: „Iată ce a poruncit Domnul să se facă". Să se observe exact, ce se întâmplă acuma. Noi voim să vedem prezicerea profetică pentru ceea ce se întâmplă la instalarea „Preotului în veac, după rânduiala lui Melhisedec" şi a urmaşilor Săi, cari devin membri ai preoţimii Sale regale. Ţinem în minte, că Aaron, marele preot, reprezintă sau preumbreşte pe Christos Isus ca Marele Preot, şi că fiii lui Aaron reprezintă pe urmaşii pe urmele lui Christos, şi anume pe subpreoţii preoţimii Sale regale. Către aceştia scrie apostolul: „Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraţilor Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce priveşte legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos şi vrednic de încredere, ca să facă ispăşire pentru păcatele norodului. Şi prin faptul că El însuş a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiţi. Deaceea, fraţi sfinţi, cari aveţi parte de chemarea cerească, aţintiţi-vă privirile la Apostolul şi Marele Preot al mărturisirii noastre, adică la Isus" (Evrei 2:17, 18; 3:1).

19 Moise conduce pe preoţii presupuşi mai întâi la lighianul de aramă. „Moise a dus pe Aaron şi pe fiii lui, şi i-a spălat cu apă". (Lev. 8:6). Deoarece Aaron a fost un om păcătos, care la cererea stăruitoare a Izraeliţilor neascultători a ridicat mai demult un idol, un viţel de aur, pentru aceea a avut de lipsă — şi anume pentru închipuirea unei curăţiri spirituale — de spălare, înainte de a fi fost îmbrăcat cu hainele de slujbă. In această stare Aaron a reprezentat cu corpul său curăţit pe omul perfect Isus în timpul când s'a dăruit lui Dumnezeu în consacrarea perfectă spre a face ceea ce a fost de atunci înainte voinţa lui Dumnezeu pentru el. De aceea este scris despre Isus: „Şi tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărţit de păcătoşi, şi înălţat mai pe sus de ceruri" (Evrei 7:26). In ceea ce priveşte pe urmaşii credincioşi ai lui Isus, cari sunt luaţi din urmaşii păcătoşi ai lui Adam, ei au nevoie de curăţirea prin spălarea în apa adevărului ceresc. Cum a spălat Moise pe fiii lui Aaron, aşa spală Isus pe ceilalţi membri ai preoţimii regale, ai adunării sau ai bisericii. „Cum a iubit şi Christos Biserica şi S'a dat pe Sine pentru ea, ca s'o sfinţească, după ce a curăţit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfăţişeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără sbârciturâ sau altceva de felul acesta, ci sfântă şi fără prihană" (Ef. 5:25-27). Că o persoană se supune spălării, simbolizează ascultarea sa faţă de adevăr.

20 Marele Preot Christos Isus a zis cuiva, care s'a interesat de adevăr: „Dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu... Dacă nu se naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate să intre în împărăţia lui Dumnezeu". (Ioan 3:3, 5). Prin urmare Aaron şi fiii săi în starea lor de spălaţi reprezintă pe Isus şi pe urmaşii pe urmele Sale, cari au ascultat vocea adevărului până la punctul, că au făcut o învoială cu Dumnezeu de a face voia Sa şi după aceea au fost născuţi din apă (adevăr) şi spirit. Aceasta înseamnează că au fost născuţi de Iehova Dumnezeu prin spiritul Său de vieaţă şi prin aceasta au fost făcuţi fiii sau copiii Săi spirituali. Isus a făcut o astfel de învoială de a face voia Tatălui Său ceresc; pentrucă jertfele preoţilor levitici n'au făcut pe oameni perfecţi. „De aceea, când intră în lume, El zice: „Tu n'ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n'ai primit nici arderi de tot nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: Iată-Mă (în sulul cărţii este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!" (Evrei 10:5-7). Pentru reprezentarea acestei învoieli de a face voinţa divină, Isus a fost botezat la Iordan. După aceea Iehova Dumnezeu L-a născut din spirit, şi vocea Sa a sunat din cer şi a zis: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Imi găsesc plăcerea". (Matei 3:13-17). Aceasta a fost ca mărturie pentru aceea, că Isus a fost născut de Dumnezeu ca Fiul Său spiritual şi acum a fost o creatură nouă.

21 Pentru a putea fi puşi ca subpreoţi ai preoţiei regale, urmaşii pe urmele Sale trebue făcuţi asemenea Marelui Preot al lor, prin faptul că consimt fără condiţii de a face voia lui Dumnezeu, şi după aceea trebue să fie concepuţi şi născuţi ca fii spirituali ai lui Dumnezeu, fraţi ai lui Christos, creaturi noi. Către aceşti subpreoţi s'a scris după cum urmează: „El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, (apă) ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui". „Căci, dacă este cineva în Christos, este o făptură nouă. Cele vechi s'au dus: iată, că toate lucrurile s'au făcut noi. Şi toate lu-

17 Ce fel de animale vedem în curte? şi ce se află în coş?

18 Pentruce observăm atât de atent cele ce se petrec? şi ce ţinem în mintè cu privire la Aaron şi fiii săi, cari au fost pilde?

19 Ce a reprezentat spălarea lui Aaron prin Moise şi spălare a fiilor săi?

20 Pe cine au preumbrit Aaron şi fiii săi în starea de spălaţi? şi când şi pentruce a consimţit Isus de a face voinţa lui Dumnezeu?

21 Prin ce sunt făcuţi subpreoţii asemenea marelui preot al lor? şi pe cine numeşte Dumnezeu pentru preoţie?

crurile acestea sunt dela Dumnezeu..." (Iacob 1:18; 2 Cor. 5:17, 18). Din acest motiv reprezintă Aaron şi fiii săi în stare spălată pe Isus şi pe urmaşii Săi ca creaturi noui, ca fii născuţi, spirituali ai lui Dumnezeu. Pe aceştia Dumnezeul Cel Prea Inalt îi hirotoniseşte sau îi pune în slujba de preoţi, prin faptul că-i îmbracă cu datoriile de slujbă ale serviciului de preot. Să-i examinăm deci din acest nou punct de vedere în timp ce urmărim mai departe procedarea lui Moise cu Aaron şi fiii săi!

22 După ce Moise a spălat pe Aaron, a mers şi a adus pentru el hainele admirabile de mare preot. „A pus tunica pe Aaron, l-a încins cu brâul, l-a îmbrăcat cu mantia, şi a pus pe el efodul (şorţul; *o trad. americ.)*, pe care l-a strâns cu brâul efodului cu care l-a îmbrăcat. I-a pus pieptarul, şi a pus în pieptar (geanta dela piept; Biblia rev. Zürcher) Urim şi Tumim. I-a pus mitra (turbanul; *o trad. americ.)* pe cap, iar pe partea dinainte a mitrei a aşezat placa de aur, cununa împărătească sfântă, cum poruncise lui Moise Domnul" (Lev. 8:7-9). Dela consacrarea Sa la Iordan, Isus a fost în felul acesta aşa zicând îmbrăcat ca o creatură nouă pentru serviciul ca Mare Preot.

23 Haina de in a simbolizat dreptatea Sa; „Inul subţire sunt faptele neprihănite ale sfinţilor" (Apoc. 19:8). Brâul de in la aceasta a arătat că este un serv al dreptăţii. (Isa. 11:5). Mantia albastră pe marginea căreia se aflau în mod schimbător clopoţei sunători şi rodii întreţesute, a reprezentat starea Sa de adevărat şi credincioşia Sa faţă de Dumnezeu. (Num. 15:37-41). Poala sa atrage atenţia asupra rodniciei Sale în aducerea fructelor împărăţiei lui Dumnezeu şi asupra faptului, că prin propovăduirea evangheliei împărăţiei şi facerea lucrării Tatălui Său ceresc răsună sunete vesele. Şorţul minunat sau efodul cu partea sa dinainte şi partea dinapoi, cari au atârnat de pe umerii Săi, reprezintă cele două legăminte mari despre împărăţie sau despre domnia teocratică, cari atârnă de El, după cum stă scris: „Domnia se va odihni pe umărul Lui; îl vor numi: Minunat, Sfetnic (sfat minunat, *trad. Schlachter)*, Dumnezeu tare Părintele veciniciilor, Domn al Păcii. El va face ca domnia Lui să crească, şi o pace fără de sfârşit va da". (Isa. 9:6, 7). Partea dindărăt a efodului sau şorţul, n'a putut reprezenta legământul legii lui Dumnezeu, care a fost făcut prin Moise cu Izraeliţii, pentrucă Christos a înlăturat acest legământ prin moartea Sa pe lemn pe Golgota. Partea dindărăt a efodului este deci o reprezentare bună a legământului avraamic încheiat în trecutul îndepărtat, conform căruia Dumnezeu a promis lui Avraam o sămânţă şi a zis: „Sămânţa ta va stăpâni cetăţile vrăşmaşilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânţa ta". (Gen. 22:17, 18; 12: 3). Sămânţa ta, care este Christos". (Gal 3:8, 16). Ce simbolizează partea dinainte a efodului?

24 Legământul avraamic a stat mai cu seamă în legătură cu împărăţia lui Dumnezeu, pentrucă Dumnezeu a făgăduit lui Avraam următoarele: „Voi face din tine un neam mare", şi „te voi înmulţi nespus de mult; voi face din tine neamuri întregi, şi din tine vor ieşi împăraţi" (Gen. 12:2; 17:6, 16). Partea din faţă a efodului a fost prin urmare un simbol bun a legământului împărăţiei, pe care Dumnezeu l-a încheiat cu urmaşul regal al lui Avraam, cu Regele David; Dumnezeu a zis: „Nu-Mi voi călca legământul, şi nu voi schimba ce a ieşit de pe buzele Mele. Am jurat odată pe sfinţenia Mea: să mint Eu oare lui David? Sămânţa lui va dăinui în veci; scaunul lui de domnie va fi înaintea Mea ca soarele". (Ps. 89:34-36). Evreii de astăzi ştiu, că nimeni din mijlocul lor nu poate urmări obârşia Sa în mod demn de încredere până la Regele David şi astfel să poată dovedi, că El se trage din seminţia regală şi prin urmare este moştenitor al legământului împărăţiei. Christos Isus însă, care s'a tras din neamul regal şi a fost Fiul lui David, rămâne sămânţa lui David, care dăinuieşte veşnic, pentrucă El posedă în ceruri nemurire şi deci vieaţă fără de sfârşit. Pe baza acestui legământ pentru împărăţie cu David s'a întâmplat, că D-zeu a inspirat pe David să scrie jurământul divin cu privire la Domnul său: „Domnul a jurat, şi nu-i va părea rău: Tu eşti preot în veac, în felul lui Melhisedec". (Ps. 110:4). este un fapt cunoscut, că Christos Isus, Domnul lui David, a pus împărăţia lui Dumnezeu totdeauna în frunte. El a murit ca martir, pentrucă a dat mărturie despre ea în mod neclintit. Legământul pentru împărăţie este deci în mod evident reprezentat prin partea dinainte a efodului.

25 Pieptarul judecăţii sau geanta de judecător a fost împodobit cu douăsprezece pietre scumpe, cari au purtat numele celor douăsprezece seminţii ale lui Izrael. In el erau sorţii sfinţi ai Urimului şi Tumimului. Cu ajutorul acestora marele preot levitic a putut să întrebe pe Domnul Dumnezeu şi în cazuri grele să stabilească voinţa divină şi să ia decizii judecătoreşti. Acest pieptar al judecăţii sau această geantă a fost fixat pe partea dinnainte a efodului şi a fost purtat deasupra inimii marelui preot, ceea ce arată la faptul, că Regele lui Iehova, sămânţa lui Avraam, oficiază ca judecător pentru Iehova. El întreabă pe Iehova Dumnezeu direct şi-L roagă să dea „luminile perfecţiunii" despre cuvântul şi voinţa lui Dumnezeu. El transmite hotărîrile lui Dumnezeu şi va judeca pe oameni în decursul zilei de judecată de o mie de ani. Isus a zis: „Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului. Eu nu pot face nimic dela Mine însumi: judec după cum aud; şi judecata Mea este dreaptă, pentrucă nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M'a trimes". (Ioan 5:22, 30). Legate cu El sunt cele douăsprezece seminţii ale „Izraelului lui Dumnezeu", adică ale Izraelului spiritual. De aceea stă scris: „Nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea?" (1 Cor. 6:2). In ceea ce priveşte numărul lor, vor fi 144.000, şi sunt reprezentaţi ca douăsprezece seminţii de câte 12.000 fiecare, cari domnesc cu Christos pe muntele ceresc Sion. „Şi am văzut nişte scaune de domnie", a zis Ioan, „şi celor ce au şezut pe ele, li s'a dat judecata.... Ei au înviat, şi au împărăţit cu Christos o mie de ani... Vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Christos, şi vor împărăţi cu El o mie de ani". (Apoc. 7:4-8; 14:1-3; 20:4, 6).

26 Marele Preot al lumii noi, Christos Isus, este deci Purtătorul tuturor calităţilor şi răspunderilor acestora, cum le reprezintă hainele minunate, pe cari le-a purtat Aaron în ziua hirotonisirii sale. Pe capul lui Aaron a fost pusă o legătură de cap, dar nu în forma imitătoare a unui cap de peşte despicat, cum s'a purtat de către

---

22 Cum a îmbrăcat Moise după aceea pe Aaron? şi pe cine a reprezentat Aaron în această îmbrăcăminte?

23 Ce a preumbrit a) tunica de in, b) mantia albastră şi c) partea dindărăt a efodului?

24 Ce reprezintă partea dinainte a efodului şi pentruce?

25 Ce reprezintă pieptarul judecăţii împodobit cu pietre scumpe, şi pentruce?

26 Ce reprezintă turbanul şi coroana sa pe capul lui Aaron?

preoţii păgâni ai dumnezeului peşte Dagon, ci un turban ca chip al supunerii sub Dumnezeu. Pe partea din faţă a turbanului a lucit diadema sau coroana sfântă, pe cari toţi au putut citi cuvintele sfinţitoare: „Sfinţenie lui Iehova". Deoarece aceasta a fost un semn, cum marele preot Aaron a fost consacrat cu totul şi pe deplin Dumnezeului adevărat şi scopului Său, a preumbrit că semnul distinctiv ce-l încoronează pe adevăratul şi veşnicul Mare Preot a fost desăvârşita Sa „sfinţenie lui Iehova", neprihănirea Sa de neturburat faţă de Tatăl Său ceresc. In armonie cu cuvintele ce stăteau pe coroană, Isus nu S'a întâlnat cu vre-o parte a acestei lumi. Sfinţenia Sa înaintea lui Iehova Dumnezeu nu-I permite să încheie compromisuri cu lumea aceasta şi să ia legături diplomatice cu ea şi să primească ambasadorii, diplomaţii, miniştrii şi însărcinaţii de afaceri ai săi şi să încheie concordate cu statele sale. Sfinţenia lui Christos înaintea lui Iehova nu permite lui Christos, să trimită pe subpreoţii Săi adevăraţi şi credincioşi ca aşa numiţii „nuncii" sau „delegaţi apostolici" la naţiunile politice ale acestei lumi. Un subpreot de credincioşie şi credinţă imită pe Marele său Preot, prin faptul că este totdeauna plin de grijă să se ţină nepătat de lume (Iacob 1:27). De aceea este el totdeauna cu totul şi neimpărţit de partea împărăţiei lui Dumnezeu.

UNGERE

27 Acum ne întoarcem dela examinările noastre ale adevăratului Mare Preot şi ne transpunem cu sute de ani înapoi în pustia muntelui Seir, unde înaintea cortului întâlnirii trăim scena de chip a instalării preoţimii aaronice. Ce a făcut Moise mai întâi, după ce a dat hainele marelui preot? Priviţi-l! „Moise a luat untdelemnul pentru ungere, a uns sfântul locaş şi toate lucrurile, cari erau în el, şi le-a sfinţit. A stropit cu el altarul de şapte ori, şi a uns altarul şi toate uneltele lui, şi lighianul cu piciorul lui, ca să le sfinţească. Din untdelemnul pentru ungere a turnat pe capul lui Aaron, şi l-a uns, ca să-l sfinţească. Moise a adus şi pe fiii lui Aaron; i-a îmbrăcat cu tunicile, i-a încins cu brâiele, şi le-a legat scufiile, cum poruncise lui Moise Domnul" (Lev. 8:10-13).

28 Ungerea cu untdelemnul sfânt s'a făcut în urmarea îndrumărilor divine din Ex. 30:22-33. Acest untdelemn a fost o amestecătură deosebită şi Dumnezeu a mărginit folosirea sa la cortul întâlnirii şi la preoţimea sa: „Acesta Imi va fi untdelemnul pentru ungerea sfântă, printre urmaşii voştri. Să nu se ungă cu el trupul niciunui om, şi să nu faceţi un alt untdelemn ca el după aceeaş întocmire; el este sfânt, şi voi să-l priviţi ca sfânt". Ungerea cortului întâlnirii şi a aranjamentului său, a altarului şi a vaselor sau uneltelor sale şi a lighianului cu piciorul său, şi după aceea ungerea marelui preot Aaron a fost un act al sfinţirii, prin care toate aceste obiecte unse au fost hotărîte pentru întrebuinţarea exclusivă în serviciul lui Dumnezeu. Prin urmare Aaron ca uns a fost cel sfinţit. Numele „Mash'ahh" sau „Mesia" i s'a aplicat lui. (Lev. 4:3, 5, 16; 6:15). Acest nume Mesia sau Christos nu a însemnat numai, că a fost unsul lui Iehova, ci (pentrucă ungerea a avut de scop să sfinţească) a însemnat şi aceea, că el a fost cel sfinţit. Untdelemnul a simbolizat spiritul sfânt al lui Dumnezeu sau puterea Sa activă. Absolut sigur nu a fost un simbol despre persoana a treia a unei „treimi". Deoarece untdelemnul a sfinţit în mod figurativ, spiritul sau puterea activă a lui Dumnezeu este aceea, ce sfinţeşte pe adevăratul Său Mare Preot, Christos Isus, în înţelesul adevărat.

29 Ca Fiu născut de Dumnezeu, şi deci ca o creatură nouă, Isus a fost uns la Iordan cu spiritul Tatălui Său şi astfel a fost sfinţit sau a fost despărţit pentru lucrarea sfântă, pe care a hotărît-o Dumnezeu pentru El. „De îndată ce a fost botezat, Isus a ieşit afară din apă. Şi în clipa acea cerurile s'au deschis, şi a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorîndu-se în chip de porumbel şi venind peste El". (Mat. 3:16). „Cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt şi cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine, şi vindeca pe toţi cei ce erau apăsaţi de diavolul; căci Dumnezeu era cu El". (Fapte 10:38). Prin faptul că Isus a fost uns în felul acesta ca o creatură nouă, a devenit Christos sau unsul şi cel sfinţit. Prin urmare El a fost numit „Isus Christos" (Isus cel uns") sau „Christos Isus" (unsul Isus).

30 Observăm că Moise a uns pe marele preot Aaron, dar nu pe cei patru fii ai săi. „Este ca untdelemnul de preţ, care, turnat pe capul lui, se pogoară pe barbă, pe barba lui Aaron, se pogoară pe marginea (sau gulerul) veşmintelor lui". (Ps. 133:2). Aceasta este în armonie cu faptul că Isus este acela pe care L-a uns Dumnezeu direct. El a fost deci primul, care a primit ungerea cu spiritul lui Dumnezeu; şi aceasta de aceea trebue să fie aşa, pentruca urmaşii Săi, cari sunt făcuţi subpreoţi ai Săi, să primească ungerea spiritului sfânt al lui Dumnezeu prin Christos Isus. Apostolul Petru a arătat aceasta, şi anume tocmai în ziua, când spiritul lui Dumnezeu a început să fie vărsat asupra acelora, cari au devenit creaturi noi în Christos. Prin faptul că Petru a explicat privitorilor miraţi turnarea şi manifestarea spiritului, a zis: „Dumnezeu a înviat pe acest Isus, şi noi toţi suntem martorii Lui. Şi acum, odată ce S'a înălţat prin dreapta lui Dumnezeu, şi a primit dela Tatăl făgăduinţa Duhului Sfânt, a turnat ce vedeţi şi auziţi". (Fapte 2:32, 33). Când Isus a zis ucenicilor Săi, că va merge, i-a asigurat, că este în interesul lor, dacă merge la Tatăl Său în cer; pentrucă altfel nu ar primi spiritul sfânt ca un mângâietor sau ajutor; dar dacă Christos Isus merge în cer, le va trimite acest spirit al mângâierii, spiritul adevărului. (Ioan 14:16, 17; 15:26; 16:7,13).

31 Acest spirit de ungere vine dela Iehova Dumnezeu, dela cel Sfânt, izvorul său. Despre aceasta sunt amintiţi subpreoţii lui Christos prin cuvintele din 1 Ioan 2:20, 27: „Dar voi aţi primit ungerea din partea Celui sfânt, şi ştiţi orice lucru. Cât despre voi, ungerea, pe care aţi primit-o dela El, rămâne în voi, şi n'aveţi trebuinţă să vă înveţe cineva; ci, cum ungerea Lui vă învaţă despre toate lucrurile şi este adevărată, şi nu este o minciună, rămâneţi în El, după cum v'a învăţat ea". Şi în 2 Cor. 1:21 este spus: „Şi Cel ce ne întăreşte împreună cu voi, în Christos, şi care ne-a uns, este Dumnezeu".

---

27 Ce a făcut Moise mai întâi după'ce a dat hainele lui Aaron?

28 a) Ce a însemnat ungerea acestor lucruri în general?
b) Ce titlu i s'a dat lui Aaron, şi ce a însemnat şi a arătat aceasta?

29 Cum a devenit Isus Christos, şi cum a fost numit de atunci încolo?

30 Pentruce a fost uns numai Aaron? şi cum reiese aceasta din cuvintele lui Petru şi ale lui Isus?

31 Dela cine vine această ungere, şi asupra cui vine? Cari texte dovedesc aceasta?

Ucenicii ca subpreoţi se află sub Isus, preotul principal, şi devin membri ai trupului Său, „ai trupului lui Christos". Prin urmare toţi au parte la ungerea cu spiritul. „Căci, după cum trupul este *unul* şi are multe mădulare, şi după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt *un singur trup*, — tot aşa este şi Christos. Noi, toţi, în adevăr, am fost botezaţi de *un singur* Duh, ca să alcătuim *un singur* trup, fie Iudei, fie Greci, (păgâni), fie robi, fie slobozi; şi toţi am fost adăpaţi (sau pătrunşi) dintr'un *singur* Duh". (1 Cor. 12:12, 13).

32 Prin ungere Aaron ca mare preot a fost sfinţit, ca să împlinească nu numai îndatoririle de jertfă pentru naţiunea lui Izrael, ci şi alte îndatoriri. La aceasta a aparţinut şi învăţarea naţiunii în Cuvântul lui Dumnezeu. „Domnul a vorbit lui Aaron, şi a zis: Tu şi fiii tăi împreună cu tine, să nu beţi vin, nici băutură ameţitoare, când veţi intra în cortul întâlnirii, ca să nu muriţi... şi să puteţi învăţa pe fiii lui Israel toate legile, pe cari li le-a dat Domnul prin Moise". (Lev. 10:8-11). Şi Moise a vorbit copiilor lui Israel: „Ia seama... să faceţi tot ce vor învăţa preoţii dintre Leviţi, să aveţi grijă să lucraţi după poruncile pe cari li le-am dat". „Ei învaţă pe Iacov poruncile Tale, şi pe Israel legea Ta; ei pun tămâie sub nările Tale, şi ardere de tot pe altarul Tău". (Deut. 24:8; 33:8-10). Învăţarea sau instruirea ar trebui să fie un serviciu de fel dezinteresat, fără intenţii de câştig, prin ceea ce serviciul ar fi făcut o afacere profesionistă. Din acest motiv a condamnat Dumnezeu pe oamenii cari n'au ascultat îndrumările Sale şi au abuzat de slujba lor pe spesele poporului. El a zis: „Preoţii lui învaţă pe popor pentru plată, şi proorocii lor proorocesc pe bani". „Căci buzele preotului trebue să păzească ştiinţa, şi din gura lui se aşteaptă învăţătură, pentrucă el este un sol al Domnului oştirilor". (Mica 3:11; Mal. 2:7).

33 După ce Isus a fost uns cu spiritul lui Iehova şi a devenit Christos, ca Mare Preot a recunoscut ca datoria Sa, de a învăţa. El nu S'a reîntors la lucrul Său în Nazaret, ci S'a ocupat de atunci înainte numai cu propovăduirea veştii bune sau a evangheliei împărăţiei lui Dumnezeu. Când a învăţat pe femeia samariteană la fântână, s'a întâmplat următoarele: „Ştiu, i-a zis femea, că are să vină Mesia (căruia I se zice Christos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile. Isus i-a zis: Eu, cel care vorbesc cu tine, sunt Acela". (Ioan 4:25, 26). Femeia a aşteptat în Mesia sau Christos un învăţător. Mai târziu Isus S'a întors la Nazaret; dar înainte de a învăţa pe concetăţenii Săi în sinagoga lor, le-a atras atenţiunea asupra însărcinării de a învăţa a lui Mesia sau Christos. „A venit... în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S'a sculat să citească, şi I s'a dat cartea proorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde este scris: „Duhul Domnului este peste Mine, pentrucă M'a uns să vestesc săracilor Evanghelia M'a trimes să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, şi orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsaţi, şi să vestesc anul de îndurare al Domnului. In urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului, şi a şezut jos... Atunci a început să le spună: Astăzi s'au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe cari le-aţi auzit" (Luca 4:16-21; Isa. 61:1, 2). Mai târziu a zis altora: „Trebue să vestesc Evanghelia Impărăţiei lui Dumnezeu şi în alte cetăţi; fiindcă pentru aceasta am fost trimes". Luca 4:43).

34 Prin faptul că Isus a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu, a fost numit pentru propovăduirea împărăţiei. Tot aşa urmaşii şi imitatorii Săi prin ungerea, pe care o primesc prin El, sunt numiţi sau puşi pentru propovăduire. Cu puţin timp înainte de înălţarea Sa la cer Isus a zis ucenicilor Săi: „Ci veţi primi o putere, când se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria şi până la marginile pământului". (Fapte 1:8). Aceasta a însemnat să propovăduiască; şi în timpul când Dumnezeu a trimis pe unsul Petru, să ducă Evanghelia la primii credincioşi dintre păgâni, a zis apostolul: „Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului, şi să mărturisim că El a fost rânduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii şi al celor morţi". (Fapte 10:42). Petru, pescarul, n'a frecventat nici o şcoală de rabini din acel timp şi nici vre-o şcoală teologică, spre a-şi procura titlul unui doctor în teologie şi să fie hirotonisit în oficiul de predicare a unui preot. El a urmat pe Isus, a ascultat învăţătura Sa şi a fost pus să propovăduiască pe baza spiritului lui Dumnezeu turnat prin Christos Isus.

35 Deoarece Domnul Isus este Mare Preot după rangul unui Melhisedec, care a fost atât rege cât şi preot, Isus cu urmaşii sau subpreoţii Săi formează o preoţime regală. Regalitatea lor nu-i scuteşte însă de obligaţia şi destinaţia lor de a propovădui acum numele şi împărăţia lui Dumnezeu. Apostolul accentuiază această obligaţie, zicându-le: „Şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi ziditi ca să fiţi o casă duhovnicească, o preoţie sfântă, şi să aduceţi jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Christos... Voi însă sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Şi l-a câştigat ca să fie a Lui, pentruce? ca să vestiţi puterile minunate ale Celui ce v'a chemat din întunerec la lumina Sa minunată" (1 Petru 2:5, 9).

36 In felul acesta a vesti lauda lui Dumnezeu şi a-i aduce jertfe spirituale, adică „a aduce lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor cari mărturisesc Numele Lui", este un serviciu drept. (Evrei 13:15). Pentru a preumbri că urmaşii lui Isus, ai Marelui Preot, sunt consacraţi lucrării acesteia drepte, curate, cei patru fii ai lui Aaron au fost îmbrăcaţi cu tunici de in şi cu ismene pentru a le acoperi goliciunea, şi pe capete li s'a pus scufii albe. „Inul subţire sunt faptele neprihănite ale sfinţilor". (Apoc. 19:8). Aceste haine de preot au făcut pe fiii lui Aaron de cunoscut cu ajutoarele sale; şi ele simbolizează că urmaşii lui Isus, membrii corpului Său, ca subpreoţii Săi trebue să poarte semnul dreptăţii. Ei sunt îmbrăcaţi în dreptatea Sa, pentrucă Iehova Dumnezeu i-a îndreptăţit prin credinţa lor în sângele lui Isus. Lor nu trebue să li se atribuie numai această dreptate a lui Christos, ci trebue să servească cauza dreaptă a lui Dumnezeu, umblând mai întâi după împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Sa. In serviciul dreptăţii aparţine şi propovăduirea veştii de bucurie a împărăţiei lui Dumne-

---

32 In afară de serviciul de jertfă pentru cari alte îndatoriri e fost uns Aaron, pe cari fiii săi au trebuit să le îndeplinească împreună cu e ?

33 Ce e recunoscut deci Isus în calitatea Sa de Christos şi Mare Preot ca obligaţia şi îndatorirea Sa ? Şi cum a făcut atent la aceasta?

34 In ce scop sunt deci hirotonisiţi subpreoţii tot aşa, şi cum ?

35 Cum accentuiază Petru în prima sa epistolă acest fapt faţă de subpreoţi ?

36 Ce este reprezentat prin aceasta, că fiii lu Aaron au fost îmbrăcaţi pentru serviciu cu haine albe de in ?

zeu în interesul oamenilor de bine, cari voiesc să audă. (Mat. 6:33; Rom. 4:22-25; 5:1, 9).

JERTFA DE PĂCAT

37 Dacă ne întoarcem privirea la fosta hirotonisire tipică, atunci vedem că nu Aaron și fiii săi îndeplinesc jertfirea ce se începe acum, tăierea și aducerea jertfei. Aceasta de aceea a fost așa, pentrucă instalarea lor nu a fost încă desăvârșită și ei încă nu erau potriviți, să facă lucrarea de jertfă. In această procedare de hirotonisire, Moise se îngrijește deci de jertfire, și anume pe drept, pentrucă Moise reprezintă pe Christos Isus ca Marele Mijlocitor și Profet al lui Iehova (Deut. 18:15-18; Fapte 3:20-23). „A apropiat apoi viţelul adus (nu de către popor) ca jertfă de ispășire; și Aaron și fiii lui și-au pus mâinile pe capul viţelului adus ca jertfă de ispășire (pentru preoțime, nu pentru popor). Moise l-a junghiat, a luat sânge, și a uns cu degetul coarnele altarului de jur împrejur, și a curățit altarul; celalt sânge l-a turnat la picioarele altarului, și l-a sfințit astfel, făcând ispășire pentru el. A luat apoi toată grăsimea care acoperea măruntaiele, prapurul ficatului, cei doi rărunchi cu grăsimea lor, și le-a ars pe altar. Iar viţelul: pielea, carnea și balega, le-a ars în foc, afară din tabără, cum porunci se lui Moise Domnul" (Lev. 8:14-17).

38 Viţelul purtător de păcat a fost un chip al omului Christos Isus, care S'a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți, despre care trebue vestită mărturia la timpul său. (1 Tim. 2:5, 6). „In adevăr, trupurile dobitoacelor, al căror sânge este adus de marele preot în Locul prea sfânt, pentru păcat, sunt arse de tot afară de tabără. De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său, a pătimit dincolo de poartă". (Evrei 13:11, 12). Această ardere a pielei, a cărnii și a baligii viţelului purtător de păcate în chip arată, că pentru Isus a fost hotărît să sufere în corpul Său probe de foc, prin faptul că a fost ocărît, ca și cum S'ar fi aflat în afară de lagărul organizației lui Dumnezeu, și prin faptul că în cele din urmă religioniștii L-au dus la moarte ca un presupus defăimător și răufăcător. Această încercare de foc a trebuit să descopere în măsură deplină credincioșia și neprihănirea Marelui Preot al lui Iehova și astfel să-L facă cu totul destoinic pentru preoția Sa veșnică în cer. (Evrei 5:5-10). Și în acest scop Isus S'a dovedit ca potrivit.

39 Arderea grăsimei, a ficatului și a rărunchilor viţelului purtător de păcate pe altar a prezis, că Marele Preot Christos Isus a trebuit să Se lase consumat în serviciu. El a trebuit să servească pe Iehova cu zel arzător, cu putere și mult devotament, da, cu tot cugetul și pornirile Sale lăuntrice. Nici-o săgeată a păcatului n'a fost permis să-I despice vreodată ficatul, ci la o cercetare lăuntrul Său a trebuit să fie într'o stare curată, sănătoasă. Și când Dumnezeu I-a cercetat rărunchii a trebuit să fie vădit, că Isus în cugetul Său ascuns a fost adevărat și credincios față de Dumnezeu și împărăția Sa. In aceasta Isus S'a dovedit pentru urmașii Săi ca o pildă.

40 Deoarece a fost ziua hirotonisirii nu ziua națională de ispășire pentru păcatele lui Izrael, Moise nu a dus sângele viţelului înăuntru în sfânta sfintelor, ca să-l stropească acolo înaintea capacului ispășirii lui Dumnezeu. In loc de aceasta l-a turnat la picioarele altarului și a uns cu el și coarnele altarului. Altarul a reprezentat îngrijirea lui Dumnezeu, unde au putut fi aduse jertfe ce se pot primi. Că s'a pus sânge din viţel pe altar, s'a întâmplat spre mărturie pentru faptul, că puterea altarului adevărat, divin sau a îngrijirii de jertfă, este în sângele Preotului Său Mare Christos Isus și prin aceasta își are puterea. Așa, prin sângele Său de răscumpărare, sunt spălate păcatele subpreoților Săi, reprezentați prin fiii lui Aaron, și sunt îndreptățiți pentru vieață. De această binecuvântare trebue să aibă parte, înainte de a putea fi hirotonisiți complect pentru preoție. Prin aceasta sunteți îndreptați la „Turnul de Veghere" următor, care scrie mai mult despre acest obiect.

Watchtower din 1 Iunie 1946.

37 a) Pentruce n'au făcut tăierea și jertfirea în ziua aceea Aaron și fiii săi?
b) Pentru cine și cum a adus Moise acum o jertfă de păcat?
38 a) Pe cine reprezintă viţelul?
b) Ce a însemnat arderea cărnii, pielii și balegii sale în afară de lagăr?
39 Ce este reprezentat prin arderea grăsimii și a organelor de importanță vitală ale viţelului pe altar?
40 a) Ce este reprezentat prin întrebuințarea sângelui viţelului?
b) De care binecuvântare trebue să aibă parte urmașii lui Isus înainte de numirea lor la preoție?

INSTALAREA PREOȚIMII VECINICE

„Șapte zile se vor întrebuința pentru închinarea (instalarea, o Biblie americană) voastră". Lev. 8 : 33.

MARELE preot al lui Iehova este instalat sau pus în slujbă. El a dat jertfa și valoarea prețioasă aducătoare de vieață a acesteia a fost adusă în curțile măreţe ale cerului. Sute de ani au fost dăruite binecuvântările pe baza acestei jertfe puținilor credincioși, cari împreună cu Marele Preot trebue să fie instalați ca subpreoții Săi în serviciul sfânt. Binefacerile jertfei mari nu se vor da numai membrilor acestei preoțimi. Desigur ele trebue să curgă mai întâi acestora, dacă trebue să îndeplinească un serviciu acceptabil de preoți în favoarea omenirii imperfecte, care moare; totuși jertfa eficace a Marelui Preot are putere să șteargă vina și osânda, cari apasă asupra neamului omenesc. In curând va fi întrebuințată spre binecuvântarea tuturor oamenilor în afară de preoțime, cari se întorc la Iehova Dumnezeu, prin faptul că cer favoarea Sa prin Marele Său Preot.

2 Instalarea unui Mare Preot, de a cărei servicii beneficiază întreaga lume de oameni, este de o așa importanță pentru noi, că a fost preumbrită de mai mult de o mie de ani. De asemenea s'a făcut o scriere despre aceasta și s'a păstrat, pentruca să întrebăm chipul umbră și să-l putem compara cu realitatea, cu întâmplarea adevărată. In felul acesta nu vom greși în constatarea, cine este marele preot adevărat, de drept, a cărui lucrare de jertfă pentru noi contează într'adevăr la Dumnezeu. In numărul trecut al „Turnului de Veghere" am început, să examinăm mai de aproape chipul și să-l comparăm cu

1 Cine a avut parte sute de ani de binefacerile, pe cari le-a realizat jertfa marelui preot? cine se va împărtăși de asemenea de ele?
2 a) Cum ne-a fost arătată importanța instalării preoțimii de către Dumnezeu?
b) Pe cine preumbresc marele preot și supreoții în chip?

realitatea care formează perechea chipului. Chipul a fost făcut cu profetul Moise şi cu preoţimea levitică. Este scris în capitolul al optulea al Leviticului. Acolo am văzut, cum Moise a oficiat ca reprezentantul lui Iehova, punând mai întâi pe fratele său Aaron ca mare preot şi după aceea pe cei patru fii ai săi ca subpreoţi în slujbă. In figura ca mare preot al naţiunii lui Izrael, Aaron a fost o umbră lungă, până în viitor. Conturul figurii sale a căzut pe Isus Christos, pentrucă în El a găsit chipul aaronic împlinirea sa perfectă. In Sfânta Scriptură inspirată este declarat, că Isus Christos este Marele Preot ceresc al lui Iehova. Tot aşa este spus despre fiii lui Aaron, că ei ca subpreoţi preumbresc pe credincioşii fideli în Christos Isus, cari s'au consacrat lui Dumnezeu ca să calce pe urmele lui Christos şi să fie făcuţi asemenea Lui. Despre Christos Isus, Marele lor Preot, stă scris:

[3] „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care S'a aşezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului prea sfânt şi al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul. Orice mare preot este pus să aducă lui Dumnezeu daruri şi jertfe. De aceea era de trebuinţă ca şi celalt Mare Preot să aibă ceva de adus. Dacă ar fi pe pământ, aici n'ar mai fi preot, fiindcă sunt (preoţi iudei) ceice aduc darurile după Lege. Ei fac o slujbă, care este chipul şi umbra lucrurilor cereşti, după poruncile primite de Moise dela Dumnezeu, când avea să facă cortul: „La seama", i s'a zis, „să faci totul după chipul care ţi-a fost arătat pe munte". Dar acum Christos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă (decât Aaron)". (Evrei 8:1-6).

[4] Ungerea lui Aaron cu untdelemnul sfânt reprezintă ungerea lui Isus cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu, al lui Iehova, prin care a fost sfinţit pentru slujba de mare preot. Prin el, capul lor, primesc urmaşii pe urmele lui Christos această ungere cu spiritul sau puterea activă a lui Dumnezeu. Prin aceasta sunt sfinţiţi sau sunt despărţiţi pentru serviciul sfânt ca subpreoţi ai lui Christos. Ungerea lor s'a început la Rusalii, anul 33 după Chr.; aceasta a fost în ziua a cincizecea după învierea Marelui lor Preot din morţi sau în ziua a zecea după înălţarea Sa la cer pentru a se prezenta înaintea lui Dumnezeu cu valoarea jertfei Sale pentru ei. De aceea este scris despre ei: „Căci Christos (ca Mare Preot) n'a intrat într'un locaş de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să se înfăţişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu". (Evrei 9:24). Viţelul jertfei pentru păcat pe care Moise l-a jertfit pe altar pentru Aaron şi cei patru fii ai săi, a reprezentat jertfa lui Christos Isus, a purtătorului de păcate şi prin aceasta au fost făcuţi capabili pentru serviciul de subpreoţi. In mod asemănător urmaşii Săi, cari sunt unşi ca subpreoţi ai Marelui Preot Christos Isus, primesc primele binecuvântări ale jertfei Sale pe baza credinţei lor în decursul prezentei lumi rele. Ei au fost iertaţi de păcate, adică au fost îndreptăţiţi prin sângele Său preţios, şi dreptatea Sa li se atribuie lor; în felul acesta sunt curaţi, aşa că pot fi luaţi în preoţimea cerească. (1 Cor. 6:11; 1:30).

[3] Ce a scris Pavel în Evrei 8:1-6 despre Marele nostru Preot?

[4] Ce a simbolizat ungerea lui Aaron? şi mai departe jertfa viţelului ca jertfă de ispăşire sau pentru păcat?

O JERTFĂ DESĂVÂRŞITĂ

[5] După jertfirea viţelului purtător de păcate, tot mai erau doi berbeci vii în curtea cortului întâlnirii, şi mai departe se afla şi un coş cu azimi neatins. Unul din acei berbeci serveşte pentru arderea de tot, şi celălalt este întrebuinţat ca „berbece pentru închinare" sau „instalare", Moise şi-a îndreptat acum atenţiunea asupra berbecilor: „A apropiat apoi berbecele pentru arderea de tot; şi Aaron şi fiii lui şi-au pus mâinile pe capul berbecelui. Moise l-a înjunghiat şi a stropit sângele pe altar de jur împrejur. A tăiat berbecele în bucăţi, şi a ars capul, bucăţile şi grăsimea. A spălat cu apă măruntaiele şi picioarele, şi a ars tot berbecele pe altar: aceasta a fost arderea de tot, o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului, cum poruncise lui Moise Domnul" (Lev. 8:18-21).

[6] Tot aşa ca viţelul jertfei pentru păcat, acest berbece pentru arderea de tot a reprezentat jertfa omenească a lui Christos Isus. Animalele jertfite de către preoţii levitici ai casei lui Aaron n'au luat păcatele într'adevăr; în ascultare faţă de voinţa lui Dumnezeu, Isus Şi-a dat deci propria vieaţă în corpul omenesc ca jertfa dorită, necesară: „Căci este cu neputinţă ca sângele taurilor şi al ţapilor să şteargă păcatele. De aceea, când intră în lume, El zice: „Tu n'ai voit nici jertfă nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n'ai primit nici arderi de tot, nici arderi pentru păcat (sub formă de animale). Atunci am zis: Iată-Mă (în sulul cărţii este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!" (Evrei 10:4-7). In cazul berbecelui pentru arderea de tot Aaron şi fiii săi şi-au pus mâinile pe capul său, prin aceea ce au arătat, că acest berbece trebue adus şi jertfit pentru ei, pentruca să poată fi preoţi ai lui Dumnezeu, ai lui Iehova. Aceasta a preumbrit următoarele: 1) Mărturisirea lui Christos Isus, conform căreia jertfa adevărată este a Sa proprie, şi 2) mărturisirea urmaşilor Săi, că jertfa lui Isus a fost adusă pentru ei, pentruca să beneficieze de binecuvântările, cari le deschid calea spre preoţie. Această preoţime nu are nimic de-a-face cu aşa numitele „preoţii" ale atâtor secte de religie ale „creştinătăţii", căci acestea nu aparţin la preoţimea adevărată, ci numai la preoţimea de formă şi nu sunt hirotonisite de Iehova.

[7] Isus a fost în toate privinţele o jertfă curată, fără obiecţiune, cum este reprezentat prin aceea, că Moise a spălat toate bucăţile berbecelui tăiat. Apa este întrebuinţată ca un simbol al adevărului divin. In serviciul adevărului a fost, că Isus Şi-a dat vieaţa ca o jertfă; şi deoarece a fost totdeauna în armonie cu adevărul curat, El a fost curat. Sângele Său reprezintă vieaţa Sa vărsată ca om, pentrucă legea lui Dumnezeu declară, că „vieaţa trupului este în sânge". (Lev. 17:11). Deoarece vieaţa Sa pământească a fost perfectă şi valoarea Sa a fost egală cu acea a lui Adam cel perfect în Eden, sângele vârsat al lui Isus a posedat puterea să servească ca o jertfă ce se poate primi înaintea lui Dumnezeu. Pentru a preumbri aceasta „Moise a stropit sângele pe altar de jur împrejur". Isus a adus lui Dumnezeu o jertfă deplină, ceea ce este reprezentat prin aceea, că Moise a ars toate bucăţile berbecelui pe altar. N'a fost numai o parte a

[5] Ce a făcut Moise cu berbecele jertfei de ardere de tot?

[6] Ce a simbolizat acest berbece? şi ce a preumbrit, că Aaron şi fiii săi şi-au pus mâinile pe capul său?

[7] Ce s'a reprezentat prin aceea, că bucăţile berbecelui au fost spălate şi sângele său a fost stropit pe altar şi totul din el a fost ars pe altar?

unei jertfe, ci a fost complectă şi a fost consumată cu totul în aranjamentul de jertfă divin. Aceasta este, pentruce este plăcută Tatălui Său ceresc şi o face acceptabilă în faţa Sa, întocmai după cum jertfa de ardere de tot a mărturisit despre aceea, că jertfa pentru păcat premergătoare a fost acceptabilă la Dumnezeu Domnul. Aşa vorbeşte Biblia despre întreg berbecele pe altar ca despre o „jertfă mistuită de foc de un miros plăcut liniştitor, ca o jertfă Domnului". *(O traducere americană)*. (Lev. 8:21). De aceea cred subpreoţii, că jertfa lui Isus este spre folosul lor înaintea lui Dumnezeu.

JERTFA DE INSTALARE

[8] In realitate, în împlinire, există numai o *singură* jertfă, şi anume aceea, pe care Isus a adus-o „odată pentru totdeauna". In timpul instalării mai demult a preoţimii levitice a fost însă lipsă de diferite jertfe, pentru a reprezenta diferite binecuvântări sau urmări, cari au fost cauzate prin *singura* jertfă a lui Isus. Aşa a trebuit să aducă un al treilea animal ca jertfă. „A dus apoi celălalt berbece, adică berbecele pentru închinare (sau berbecele pentru instalare) în slujba Domnului; şi Aaron şi fiii lui şi-au pus mâinile pe capul berbecelui. Moise a junghiat berbecele, a luat din sângele lui, şi a pus pe marginea urechii drepte a lui Aaron, pe degetul cel mare al mânii drepte şi pe degetul cel mare de la piciorul lui cel drept. iar sângele rămas l-a stropit pe altar de jur împrejur". (Lev. 8:22-24). Pe acest berbece îl numeşte prima traducere a Bibliei, *versiunea greacă Septuaginta*, „berbecele desăvârşirii sau a facerii perfect", pentrucă el reprezintă mijlocul lui Dumnezeu, şi anume jertfa lui Isus, prin care preoţimea Sa este făcută desăvârşită sau destoinică. A umplut mâinile lor cu împuternicire şi autoritate să slujească ca preoţii Săi, şi i-a umplut cu aceea, ce au putut aduce lui Dumnezeu ca o jertfă primită. Aceasta i-a pus înaintea lui Dumnezeu într'o poziţie ca preoţii Săi adevăraţi, recunoscuţi de El. Aaron şi fiii săi, cari au căutat, ca instalarea lor în slujbă să fie desăvârşită sau perfectă, şi-au pus mâinile pe capul „berbecelui pentru închinare" sau pentru instalare.

[9] Sângele acestui berbece, care a fost pus pe urechea dreaptă a lui Aaron, pe degetul cel mare al mânii sale drepte şi pe degetul cel mare dela piciorul lui cel drept, are o anumită însemnătate. Sângele vărsat reprezintă viaţa jertfită a Marelui Preot Christos Isus. Că sângele a fost pus pe organul de auzit drept al lui Aaron, pe membrul său de lucru drept şi pe membrul său de mers drept arată, că Isus a înţeles cuvântul lui Dumnezeu, care a vorbit despre jertfa Sa, şi că a luat în seamă ceea ce a stat scris despre El în sulul cărţii lui Dumnezeu; mai departe că Şi-a întrebuinţat mânile sau puterile corpului ca să împlinească cuvântul lui Dumnezeu, care L-a învăţat despre îndatoririle Sale de jertfă ca Mare Preot; şi al treilea, că pe calea jertfirii El a mers de-a-dreptul la altarul lui Dumnezeu, fără să Se abată la dreapta sau la stânga. Faptul mai departe, că urechea dreaptă, degetul cel mare drept al mânii şi degetul cel mare drept al piciorului, au fost însemnate cu sângele, reprezintă că El a auzit, a lucrat şi a umblat după cele mai bune putinţe corporale. El Şi-a pus încrederea în jurământul lui Dumnezeu, care I-a sunat ca profeţie în urechea dreaptă: „Domnul a jurat şi nu-I va părea rău: Tu eşti preot în veac, în felul(rânduiala lui Melhisedec)".(Psalm, 110:4). Acest jurământ a dat o garanţie pentru un mare preot perfect, cu totul destoinic, care nu a avut slăbiciuni ca preoţii, cari au stat sub legea lui Moise. „In adevăr, Legea pune mari preoţi pe nişte oameni supuşi slăbiciunii; dar cuvântul jurământului, făcut după ce a fost dată Legea, pune pe Fiul, care este desăvârşit (consacrat, Biblia engleză) pentru vecinicie". (Evrei 7:28).

[10] Sângele berbecelui de instalare, care a fost pus pe membrele drepte ale subpreoţilor, descopere ceva, ce are de-a-face cu preoţii cari sunt împlinirea chipului, cu urmaşii unşi ai lui Christos. El descopere, că ceea ce aud ei, fac şi urmează, stă în legătură cu sângele jertfei de răscumpărare al lui Christos. Ei ascultă cuvântul lui Dumnezeu cu partea lor cea mai bună a auzului (cu urechea dreaptă): „Voi aţi fost cumpăraţi cu un preţ; slăviţi acum pe Dumnezeu în trupul vostru", şi: „Voi aţi fost cumpăraţi cu un preţ; să nu vă faceţi sclavi ai oamenilor". Apoi ei îşi întrebuinţează mânile şi picioarele după cea mai bună putinţă în serviciul lui Dumnezeu şi nu în serviciul pentru oameni păcătoşi. Faptul că sângele pus pe ei este luat din berbecele tipic al închinării sau instalării, însemnează mai departe, că prin urechea lor însemnată cu sânge ascultă ceea ce le zice cuvântul lui Dumnezeu despre datoriile lor în această preoţie, la care i-a sfinţit sau pus Dumnezeu. După ce au auzit apoi în cel mai bun mod, îşi întrebuinţează mâna dreaptă sau puterile cele mai bune pentru a-şi îndeplini obligaţiile; şi merg pe calea de serviciu pentru Iehova, pe urmele Mai Marelui lor Preot, a cărui sânge i-a răscumpărat. Aceasta înseamnă în cuvinte simple, că ei aduc lui Dumnezeu „jertfe spirituale", prin faptul că vestesc lauda Sa: „Ca să vestiţi puterile minunate ale Celui ce v'a chemat din întunerec la lumina Sa minunată" (1 Petru 2:5, 9).

[11] Umplerea mânilor preoţilor a fost reprezentată pentru prima dată în acţiunea de chip săvârşită de Moise; „A luat grăsimea, coada (coada de grăsime, Biblia Eberfelder), toată grăsimea care acopere măruntaiele, prapurul ficatului, cei doi rărunchi cu grăsimea lor, şi spata dreaptă; a luat de asemenea din coşul cu azimi, pus înaintea Domnului, o turtă fără aluat, o turtă de pâine făcută cu untdelemn şi o plăcintă, şi le-a pus pe grăsime şi pe spata dreaptă. Toate aceste lucruri le-a pus în mânile lui Aaron şi în mânile fiilor săi, şi le-a legănat într'o parte şi într'alta, ca dar legănat înaintea Domnului. Apoi Moise le-a luat din mânile lor, şi le-a ars pe altar, deasupra arderii de tot; aceasta a fost jertfa de închinare în slujba Domnului, o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului". (Lev. 8:25-28).

[12] Deoarece este spus despre Moise, că a oferit aceste părţi ale jertfei de închinare legănându-le, evident el şi-a pus mânile sub cele ale preoţilor, în timp ce au legănat încoace şi încolo înaintea Domnului părţile jertfei de închinare. In armonie cu acest chip Christos Isus ca Mare Preot a fost pus să aducă lui Dumnezeu valoarea

---

[8] Ce a făcut Moise cu berbecele instalării? şi de ce a fost numit „berbecele denăvârşirii sau al facerii perfect".

[9] Ce s'a preumbrit prin aceea, că sângele a fost uns pe urechea dreaptă a lui Aaron, pe degetul cel mare al mânii drepte şi pe degetul cel mare dela piciorul lui cel drept?

[10] Ce a simbolizat faptul că a ajuns sânge pe membrele drepte ale fiilor lui Aaron?

[11] Ce a făcut Moise după aceea ca să umple mânile preoţilor şi după aceea să aducă o jertfă de ardere de tot pe altar?

[12] Ce a însemnat că Moise în asociaţie cu preoţii a legănat aceste lucruri înaintea Domnului?

prețioasă a jertfei Sale; și tot ce a fost legat cu această jertfă le-a legănat în aducere continuă înaintea lui Iehova Dumnezeu.

13 In tablou au fost legănate în felul acesta grăsimea și organele de importanță vitală ale berbecelui pentru așezare în slujbă. Aceasta a preumbrit, că Isus în împlinirea oficiului Său de preot, în care a fost pus pe pământ, Și-a adus jertfa cu zel arzător, prin faptul că Și-a ținut îndreptate mintea, cugetul Său sănătos, curat și năzuințele Sale spre ceea ce în armonie cu cuvântul lui Dumnezeu a împlinit ca datoria Sa. El nu Și-a întors umărul dela Dumnezeu și dela serviciul Său, ci a servit pe Dumnezeu cu puterea umărului Său mai bun. Pentru credincioșia aceasta „domnia se va odihni pe umărul Său". Ce însemnează jertfa de grâu, adică turta fără aluat, turta de pâne făcută cu untdelemn și plăcinta, care a fost legănată în felul acesta? Cuvintele lui Isus o explică: „Pânea, pe care voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii" (Ioan 6:51). Cum a jertfit marele preot al lui Izrael fructele grânelor, așa a adus Isus „fructele împărăției". El a făcut aceasta, prin faptul că S'a consumat în trup pentru a transmite poporului vestea împărăției și pentru a-i face cunoscut lucrările Sale. Acest fruct a fost liber de aluatul păcatului și al religiei, de pildă de aluatul Fariseilor și Saducheilor. Fructul adus de El a fost aromat sau pătruns de „untdelemnul" spiritului lui Dumnezeu; el a fost de cea mai bună calitate și copt bine și atât de plăcut ca o plăcintă.

14 Fiii lui Aaron au participat la legănarea jertfei de închinare în slujbă. Tot așa urmașii unși ai lui Christos se alătură Învățătorului lor, prin faptul că servesc pe Dumnezeu cu zel, cu minte atentă și cu inimă curată și cu puterea unită a umerilor lor. Tot ce pot jertfi lui Dumnezeu, vine de fapt și în adevăr prin Christos Isus, care este atât Marele Preot cât și Mai Marele Moise. Dela Christos Isus primesc mărturia, „fructele" împărăției, și în puterea spiritului lui Dumnezeu și liberi de aluatul păcătos al acestei lumi, duc oamenilor de bine fructele împărăției ca hrana lor spirituală. Toate acestea ei le leagănă încontinuu înaintea lui Dumnezeu în serviciul Său, pentruca să fie consumate în cele din urmă în serviciul Său. Este o „jertfă pentru instalare de un miros plăcut liniștitor, o jertfă mistuită de foc Celui Veșnic" *(Moffat)*. Primirea sa înaintea lui Dumnezeu este un semn permanent al preoției Sale adevărate, care Îl slujește prin Christos Isus.

15 Faptul următor al lui Moise va fi de înțeles, dacă ne cugetăm la aceea, că Dumnezeu a ridicat din frații săi izraeliți un profet întocmai ca Moise, și anume pe Christos Isus, Mai Marele Moise (Deut. 18:15-18; Fapte 20-23). „Moise a luat pieptul berbecelui de închinare în slujba Domnului și l-a legănat într'o parte și într'alta ca dar legănat înaintea Domnului; aceasta a fost partea lui Moise, cum poruncise lui Moise Domnul" (Lev. 8:29). Pieptul berbecelui cu inima a fost împărțit lui Moise. Că a legănat-o înaintea lui Iehova, corespunde faptului că Isus iubește pe Domnul Dumnezeu din toată inima. El Și-a dovedit iubirea prin faptul că a ținut poruncile lui Dumnezeu și Și-a îndeplinit credincios învoiala de a face voința lui Dumnezeu. Și în aceasta a fost o pildă pentru urmașii Săi.

16 „Moise a luat din untdelemnul pentru ungere și din sângele de pe altar; a stropit cu el pe Aaron și veșmintele lui, pe fiii lui Aaron și veșmintele lor; și a sfințit astfel pe Aaron și veșmintele lui, pe fii lui Aaron, și veștmintele lor împreună cu el". (Lev. 8:30). Aaron în hainele sale de mare preot era deja uns cu untdelemnul sfânt și atât lui cât și fiilor săi li se pusese sângele berbecelui de închinare pe urechea lor dreaptă, pe degetul cel mare dela mână și pe degetul cel mare dela picior. Acum Moise stropește sângele și untdelemnul, evident amestecat laolaltă, peste întreaga preoțime îmbrăcată în hainele sale de slujbă. Hainele sunt aceea ce fac cunoscut sau disting pe un serv oficial sau onorat. Și în acest tablou hainele marchiază pe Marele Preot și corporația Sa de subpreoți. Stropirea sângelui și a untdelemnului pe preoți în veșmintele lor oficiale a fost deci un tablou, care a prezis, că Christos Isus și urmașii Săi unși vor fi marcați prin sângele jertfei de răscumpărare și prin spiritul lui Dumnezeu. Serviciul lor pentru Dumnezeu a stat în legătură cu sângele și spiritul și a fost marcat prin acestea. Sângele jertfei de răscumpărare a lui Isus și spiritul sfânt, care este dat de Dumnezeu prin Isus, sunt două cerințe importante la instalarea urmașilor lui Christos ca subpreoții Săi sau ca membri ai „preoțimei Sale regale".

DESĂVÂRȘIT IN CREDINCIOȘIE

17 După procedarea amintită mai înainte au mai rămas câteva bucăți de carne din berbecele închinării în slujbă. „Moise a zis lui Aaron și fiilor lui: Fierbeți carnea la ușa cortului întâlnirii; acolo s'o mâncați, împreună cu pânea care este în coș pentru jertfa de închinare în slujba Domnului, cum am poruncit, zicând: Aaron și fii lui s'o mănânce. Iar partea care va mai rămânea din carne și din pâne, s'o ardeți în foc. Timp de șapte zile, să nu ieșiți de loc din ușa cortului întâlnirii, până se vor împlini zilele pentru închinarea voastră în slujba Domnului; căci șapte zile se vor întrebuința pentru închinarea voastră în slujba Domnului. Ce s'a făcut azi, Domnul a poruncit să se facă și de acum încolo ca ispășire pentru voi. Să rămâneți dar șapte zile la ușa cortului întâlnirii, zi și noapte, și să păziți poruncile Domnului, ca să nu muriți; căci așa mi s'a poruncit" (Lev. 8:31-35).

18 Toate îndrumările acestea arată că închinarea sau instalarea sau umplerea mânilor preoților cu putere și autoritate pentru serviciul lui Dumnezeu a trebuit îndeplinită credincios și complect.

19 Mai întâi a trebuit consumat complect berbecele pentru închinare fie prin mâncare sau prin ardere. Părțile berbecelui, care n'au fost arse pe altar și nu au fost date lui Moise ca partea sa, au trebuit fierte și mâncate de preoții noi puși, ca partea ce li se cuvenea lor. (Ex. 29:27, 28). Ei au trebuit s'o „mănânce împreună cu pânea din coșul pentru instalare" *(O trad. americ.; Rotherham)*. Ceea ce nu au putut să mănânce înainte de dimi-

---

13 Ce a însemnat legănarea grăsimii, a ficatului și a rărunchilor și a spetei drepte și a jertfei de grâne?

14 Ce a fost preumbrit prin aceea, că fiii lui Aaron au conlucrat la legănarea jertfei de închinare?

15 Ce înseamnă că Moise a legănat pieptul berbecelui înaintea lui Dumnezeu Domnul?

16 Ce ne învață faptul că Aaron în hainele sale de slujbă și fii săi au fost stropiți de către Moise cu amestecul de sânge și untdelemn?

17 Ce s'a făcut cu restul cărnii berbecelui, și cât timp au trebuit să rămână preoții la ușa cortului întâlnirii?

18 Ce învață aceste îndrumări?

19 Ce este reprezentat prin faptul, că a fost partea preoților să mănânce carnea fiartă a berbecelui și din coșul azimilor?

neaţa următoare, a trebuit ars cu foc. N'a fost permis să rămână nimic. Faptul, că Domnul Dumnezeu le-a poruncit să mănânce o parte a berbecelui ca fiartă împreună cu cele mai multe mâncări din coşul pentru instalare, arată la realitatea mângâietoare, că Iehova Dumnezeu Se îngrijeşte pentru hrana şi întreţinerea „preoţimii Sale regale", atâta timp cât stă în serviciul Său. In primul rând se înţelege hrană de fel spiritual pentruca să-i ţină tari şi sănătoşi ca creaturi noi, pe cari Dumnezeu le-a născut prin spiritul Său. Totuşi nu va lipsi nici susţinerea lor pământească, în timp ce servesc pe Dumnezeu în corpurile lor de carne, ci ea va fi totdeauna îndestulătoare, din care poate că va mai şi rămânea ceva. Apostolul Pavel, unul dintre subpreoţii lui Christos, spune aceasta în cuvintele: „Nu ştiţi că cei ce îndeplinesc slujbele sfinte, sunt hrăniţi din lucrurile dela Templu, şi că cei ce slujesc altarului, au parte dela altar? Tot aşa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie". (1 Cor. 9:13, 14). Isus a zis, că lucrătorii sunt vrednici de hrana lor. (Mat. 10:10; Luca 10:7).

20 Prin prescripţiunile instalării preoţii au fost întrucâtva mărginiţi. Timp de şapte zile n'au avut voie să părăsească curtea, care a înconjurat cortul întâlnirii, ci au trebuit să rămână credincioşi în apropierea uşii cortului întâlnirii, pentrucă au fost servi ai cortului întâlnirii. Poruncile lui Dumnezeu către Moise în Exodul 29:36, 37 ne spun, ce s'a întâmplat în acele zile: „In fiecare zi să mai aduci un viţel ca jertfă pentru păcat, pentru ispăşire; să curăţeşti altarul, făcând ispăşirea aceasta, şi să-l ungi ca să-l sfinţeşti. Timp de şapte zile, să faci ispăşire pentru altar, şi să-l sfinţeşti; şi astfel altarul va fi prea sfânt, şi oricine se va atinge de altar, va fi sfinţit". Aceasta a însemnat că dela 1 până la 7 Nisan a anului acela 1512 înainte de Christos acei preoţi, a căror punere sau instalare a fost desăvârşită sau făcută perfect, au trebuit să rămână la postul lor la cort şi n'a fost permis să iasă niciodată afară prin îngrădirea curţii. Zi şi noapte au trebuit să rămână la postul lor. „Timp de şapte zile, să nu ieşiţi de loc din uşa cortului întâlnirii, până se vor împlini zilele pentru instalarea voastră în slujba Domnului; căci şapte zile va dura instalarea" (Lev. 8:33). Tot aşa până la moartea Sa Christos Isus n'a părăsit niciodată postul Său de serviciu pe pământ. In împlinirea îndatoririlor a îndeplinit un period de timp, care a corespuns celor şapte zile ale instalării. Cu învierea Sa din morţi a fost desăvârşit sau făcut perfect pentru totdeauna ca Mare Preot în cer. Tot aşa urmaşii unşi ai lui Christos, trebue să trăiască un period de timp desăvârşit de închinare sau instalare, care este simbolizat prin cele „şapte zile". Ei trebue „să fie credincioşi până la moarte", şi anume în aceea, că duc altora cuvântul lui Dumnezeu. Apoi vor fi făcuţi perfecţi în înviere.

21 „Aaron şi fiii lui au făcut toate cele porunclte de Domnul prin Moise". (Lev. 8:36). La sfârşitul celor şapte zile sau a săptămânii de punere în slujbă, Dumnezeu a desăvârşit închinarea lor pentru preoţie: „Căci şapte zile se vor întrebuinţa pentru închinarea voastră în slujba Domnului" (Lev. 8:33). După aceea au fost preoţi capabili, a căror mâni au fost umplute cu putere şi autoritate, pentru a aduce lui Dumnezeu, Celui Prea Inalt, jertfe şi daruri şi să înveţe şi să instruiască pe poporul Său în legea Sa şi în cuvântul Său.

22 La sfârşitul lucrării Sale de serviciu de trei ani şi jumătate pe pământ, după ce Isus a suferit credincios toate suferinţele, pentru a justifica numele şi supremaţia Tatălui Său, a fost cu totul potrivit pentru slujba de Mare Preot al lui Iehova. De aceea L-a închinat Dumnezeu cu totul sau L-a făcut desăvârşit, prin faptul că L-a ridicat la vieaţă în „prima înviere" în cerurile cele mai înalte, direct la dreapta Sa. Tot aşa toţi urmaşii lui Christos, cari vor fi făcuţi în cele din urmă desăvârşiţi ca subpreoţii Săi în ceruri, vor fi aceia, cari rămân credincioşi în cercul îndatoririi împărţite lor de Dumnezeu pe pământ, prin faptul că servesc pe Dumnezeu în templul Său spiritual şi transmit cuvântul Său altora. Când împărăţia lui Dumnezeu este întemeiată, şi când Marele Preot Christos Isus vine la templu, ca să judece casa lui Dumnezeu, aceia, cari au suferit încercările şi au sfârşit în credincioşie serviciul lor pământesc, vor fi înviaţi din morţi, pentruca să aibe parte la învierea lui Christos, „întâia înviere". (Apoc. 20:5). Ei vor fi aşa închinaţi complect ca subpreoţii Săi în ceruri sau făcuţi desăvârşiţi. „Fericiţi şi sfinţi sunt ceice au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n'are nicio putere; ci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Christos, şi vor împărăţi cu El o mie de ani" (Apoc. 20:6). In decursul acestei mii de ani ai domniei lui Christos binecuvântările jertfei Sale de răscumpărare şi ale preoţiei Sale mari vor fi împărţite în măsură deplină omenirii.

PREOŢII INSTALAŢI ŞI ÎNCEP SERVICIUL

23 Dacă serviciul acela de instalare a mai fost repetat vreodată, când a urmat la slujbă un nou mare preot, de pildă fiul şi urmaşul lui Aaron Eleazar, nu ştim. Un raport despre aceasta nu este. (Num. 20:23-29). Totuşi n'a fost neapărat de trebuinţă să fie repetat, pentrucă prima instalare în slujbă a fost suficientă pentru a pune odată şi pentru totdeauna în slujba de preot casa aaronică şi toţi urmaşii săi de parte bărbătească până departe la timpul, când va veni veşnicul şi adevăratul Mare Preot. Trebue observat, că îndatăce instalarea sau punerea a fost sfârşită sau perfectă, preoţii aaronici au trebuit să-şi ia serviciul, fără ca Moise să le dea ajutor corporal. Prin urmare Aaron şi fiii săi au început în ziua după punerea lor desăvârşită, şi anume la 8 Nisan a anului 1512 înainte de Christos, lucrarea lor de jertfă. „In ziua a opta, Moise a chemat pe Aaron şi pe fiii lui, şi pe bătrânii lui Israel. Şi a zis lui Aaron: Ia un viţel pentru jertfa de ispăşire, şi un berbece pentru arderea de tot, amândoi fără cusur, şi adu-i înaintea Domnului. Să vorbeşti copiilor lui Israel, şi să le spui: Luaţi un ţap, pentru jertfa de ispăşire, un viţel şi un miel de un an şi fără cusur, pentru arderea de tot; un taur şi un berbece, pentru jertfa de mulţumire, ca să-i jertfiţi înaintea Domnului, şi un dar de mâncare, frământat cu untdelemn. Căci azi vi se va arăta Domnul". (Lev. 9:1-4).

24 Fireşte, Iehova Dumnezeu până la sfârşitul săp-

---

20 Cât timp au trebuit să rămână preoţii înăuntrul îngrădirii curţii, fără ca să o părăsească, şi ce a preumbrit aceasta?

21 Când au fost potriviţi sau capabili ca preoţi? şi în ce înţelos?

22 Când şi după ce curs sunt preoţii cari formează realitatea chipului făcuţi cu totul destoinic şi desăvârşiţi?

23 a) Fost-a repetat vreodată acel serviciu de instalare?

b) Ce a început în ziua a opta?

24 a) Ce a trebuit să confirme Dumnezeu Izraeliţilor acum, după ce instalarea preoţilor a trecut?

b) De ce a fost la loc acum un serviciu de împăcare?

tămânii de instalare a închinat, a pus, a făcut desăvârşiţi sau destoinici pe Aaron şi pe fii săi ca preoţi, totuşi El a trebuit să confirme acest fapt înaintea întregului popor, pentru care a trebuit să slujească ca preoţi. El a trebuit să-i confirme în slujba lor de preoţi înaintea tuturor acelora cari au aşteptat să se poată apropia de Dumnezeu prin ei. Dacă deci Domnul Dumnezeu va apărea vizibil, sau dacă după primul act de jertfă, îndeplinit de Aaron şi fiii săi, se va manifesta înaintea întregului Izrael, aceasta va însemna pentru Izraeliţi o dovadă hotărîtă pentru faptul, că au fost primiţi de Dumnezeu ca servii Săi preoţeşti şi au fost puşi în slujbă. Prima jertfă pe care a pus pe preoţii Săi nou puşi ca să o aducă, s'a asemănat foarte mult cu aceea, pe care a prescris-o pentru ziua de împăcare anuală *) (Ex. 30: 10). In timpul primului an, pe care Izraeliţii l-au petrecut în deşertul muntelui Sinai, cortul întâlnirii pentru adoraţiune nu fusese încă ridicat. Acum însă cortul era într'adevăr ridicat; totuşi până la ziua de împăcare a anului, adică până la ziua a zecea a lunii a şaptea (până la 10 Etanim al anului 1512 d. Chr.) mai erau încă şase luni şi două zile. Dacă acum preoţii nou puşi trebuiau să-şi înceapă serviciul, nu exista un serviciu mai bun cu care ar fi putut să înceapă decât serviciul de împăcare. In chip Izraeliţii s'au aflat într'o stare de necurăţie înaintea lui Iehova Dumnezeu, şi aceasta mai ales ca urmare a faptului că în anul ce trecuse, în legătură cu facerea viţelului de aur şi adorarea sa, săvârşiseră un păcat naţional, şi anume în decursul celor patruzeci de zile, când Moise a stat pe munte pentru să primească legea lui Dumnezeu. O procedare de împăcare de aceea a fost acum foarte la loc. Tot aşa pentru ispăşirea păcatului omenirii jertfa lui Isus a fost neapărat de trebuinţă.

25 Aaron, marele preot, a luat viţelul pentru jertfa de ispăşire. El simbolizează omul perfect, care a fost hotărît pentru jertfa de răscumpărare, pe omul Isus, şi aceasta mai cu seamă pentrucă de jertfa Sa profită mai întâi clasa bisericii sau a adunării, cari sunt reprezentaţi de fiii lui Aaron şi de ceilalţi din seminţia lui Levi. „Ţapul" pe care l-au adus celelalte seminţii ale lui Izrael împreună ca jertfă, reprezintă de asemenea jertfa perfectă în omul Isus în vârsta Sa de treizeci de ani, când a fost botezat în Iordan. Acest ţap a reprezentat jertfa Sa, care procură răscumpărare sau eliberare de păcat tuturor oamenilor credincioşi de bine, cari stau în afară de biserica urmaşilor unşi ai lui Isus sau de subpreoţi.

26 Celelalte jertfe de animale, pe cari le-au adus atât Aaron cât şi seminţiile nelevite ale lui Izrael, au simbolizat de asemenea singura jertfă a lui Isus, dar din diferite puncte de vedere şi având în vedere, ceea ce realizează sau procură. Ca sprijin la acest cuget citim cuvintele apostolului Pavel: „Dar Christos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare şi mai desăvârşit, care nu este făcut de mâni, adică nu este din zidirea aceasta; şi a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de ţapi şi de viţei, ci cu însuş sângele Său, după ce a căpătat (a asigurat) o răscumpărare vecinică. Căci dacă sângele taurilor şi al ţapilor şi cenuşa unei vaci, stropită peste cei întinaţi, îi sfinţeşte şi le aduce curăţirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Christos, care, prin Duhul cel vecinic, S'a adus pe Sine însuş jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăţi cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiţi Dumnezeului celui viu!" (Evrei 9:11-14).

27 Iarăşi s'a adunat în această zi a opta adunarea generală a lui Izrael la răsăritul cortului întâlnirii, înaintea porţii late a curţii. Perdelele porţii ţesute cu măestrie au fost date laoparte, şi acum Izraeliţii puteau privi în curte şi vedea pe noul lor mare preot instalat şi pe fiii săi cari îl servesc, cum îşi fac primul lor serviciu de jertfă în favoarea naţiunii. Deasupra cortului întâlnirii pluteşte stâlpul de nor înalt; semnul prezenţei invizibile a lui Dumnezeu, a lui Iehova. Intrebarea este: In ce chip se va arăta Dumnezeu la sfârşitul serviciului de jertfă înaintea copiilor lui Izrael? Suntem cu atenţiune ca să observăm. „Ei au adus înaintea cortului întâlnirii tot ce poruncise Moise; şi toată adunarea s'a apropiat, şi a stătut înaintea Domnului. Moise a zis: Să faceţi ce a poruncit Domnul; şi vi se va arăta slava Domnului" (Lev. 9:5, 6). Da, Iehova va confirma lucrarea ascultătoare a preoţilor Săi.

(Urmare în numărul 5)

*) Vezi articolul dinaintea acestuia, alineatele 37—40.

25 Ce a fost simbolizat prin viţelul tânăr şi ţapul pentru jertfă de ispăşire?

26 Ce au reprezentat celelalte animale de jertfă, pe cari le-au adus atât Aaron cât şi fiii lui Izrael?

27 Ce a făcut comunitatea lui Izrael la începutul procedărilor zilei a opta, şi ca eveniment a aşteptat?

SPERANŢA IN LUCRURILE CARI NU SE VAD

(Continuare din No. 24).

31 Să se observe expresia, „acasă în trup". In trecut aceasta a fost înţeles greşit că aceasta ar însemna ca simţindu-ne în comoditate în trupul uman şi simţindu-ne cu totul mulţumiţi cu stările prezente şi cu noi înşine, în jurul nostru, ca şi când am locui comod cu lenevie şi confortabil în propria noastră locuinţă. Nu acesta poate fi înţelesul apostolului. El zicea că el însuşi era „acasă în trup" şi deaceea „departe de Domnul", neînţelegând, cu toate acestea, că era într'o stare spirituală indiferentă şi fără griji, întrucât şi-ar fi pus plăcerile sale pe lucruri de aici de jos şi privea la lucruri trecătoare.

32 Expresia *(endemêin)* pe care Pavel o întrebuinţează în scrisoarea sa originală, înseamnă: a locui în propria sa ţară, în mijlocul propriului său popor; pe când cealaltă expresie *(ekdemêin)* întrebuinţată în aceleaşi versete ca un contrast (nepotrivire) înseamnă a locui într'o ţară străină, în străinătate, a călători departe de propriul său popor. Cugetul de a fi în mod confortabil (plăcut), în trup, nu este cuprins în cuvânt, căci, după cum zice Pavel, „în acesta gemem". (Versetul 2). Să se ob-

31 Ce a fost înţeles prin expresia „acasă în trup"? şi pentruce nu putea apostolul să fi înţeles aceasta?

32 Care este înţelesul cuvântului original al lui Pavel şi cuvântul opus acestuia? şi este cuprins în acesta cugetul de confort trupesc?

serve cum redă o traducere modernă acest pasaj biblic: „Vină orice ar veni, deci, eu sunt plin de încredere; căci ştiu că, dacă locuiesc în trup, sunt departe de Domnul (pentrucă duc vieaţa mea prin credinţă, fără să-L văd): şi în această încredere aşi fi fericit să părăsesc trupul şi să locuiesc împreună cu Domnul. Deaceea şi eu mă străduiesc să fiu plăcut Lui, fie în trup sau departe de el". *(Moffat)*. „Fiind, deci, tot timpul curajoşi, şi ştiind că, rămânând acasă, în trup, suntem departe de casă, de Domnul, — noi umblăm prin credinţă, nu prin vedere; — suntem curajoşi, cu toate acestea, şi suntem bine dispuşi, mai degrabă să fim departe de casa trupului şi să venim acasă la Domnul. Deaceea şi râvnim, fie acasă sau departe de casă, să-I fim bine plăcuţi Lui". (Rotherham).

33 Deoarece carne şi sânge nu pot moşteni împărăţia lui Dumnezeu, prin urmare creştinii, atât timp cât ei trăiesc în carne pe pământ, nu locuiesc cu Christos Isus de-a dreapta lui Dumnezeu. Ei sunt despărţiţi de El; şi starea de mărginire a ochilor lor carnali, fac de trebuinţă pentru ei ca să privească la El cu ochii credinţei. Dacă ei se duc la Domnul Isus în cer, nu-şi iau cu ei trupurile lor umane, ci vor părăsi trupurile de carne şi sânge, fiind sculaţi din morţi ca creaturi spirituale, îmbrăcaţi cu nemurire şi neputrezire. Christos Isus nu este mai mult în carne sau carnal. Apostolul Pavel astfel zice în versetele 15, 16, anume: „Şi El a murit pentru toţi, pentruca toţi cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înşişi, ci pentru Cel ce a murit şi a înviat pentru ei. Aşa că, de acum încolo, nu mai cunoaştem pe nimeni în felul lumii; şi chiar dacă am cunoscut pe Christos în felul lumii, totuşi acum nu-L mai cunoaştem în felul acesta". Deaceea urmaşii Săi trebue să umble prin credinţă.

34 Invizibilitatea (starea de a nu fi văzut) lucrurilor nu dovedeşte deloc că ele nu există. Deaceea, dacă creştinul credincios are cuvântul inspirat al lui Dumnezeu şi spiritul lui Dumnezeu ca o garanţie, el poate privi înainte cu încredere în speranţa lucrurilor promise, deşi încă nevăzute. „Pentrucă ce se vede, se mai poate nădăjdui? Pe când, dacă nădăjduim ce nu vedem, aşteptăm cu răbdare" (Rom. 8:24, 25).

35 Apostolul şi colegii săi creştini, au încredere în soarta pe care le-a făgăduit-o Dumnezeu în cuvântul Său. Deaceea ei sunt de acord şi bine dispuşi ca voia lui Dumnezeu să se împlinească faţă de ei, anume, să părăsească pentru vecie vieaţa umană în carne, să „fie departe de trup", să locuiască şi să fie prezenţi şi acasă împreună cu Christos Isus, în împărăţia cerească a lui Dumnezeu. Astfel arată ei că nu doresc numai moartea cu starea ei desbrăcată, lipsită de privilegiile de a servi pe Iehova Dumnezeu. Ceeace ei doresc, este să fie uniţi cu Christos în prezenţa lui Dumnezeu prin învierea din morţi. Şi pentruce nu? Pentrucă atunci ei vor intra în acea „tot mai multă greutate de vecinică slavă" pentru care s'au dovedit vrednici în mijlocul prezentului necaz de o clipă, care este doar uşor în comparaţie. Acestea sunt motivele pentru expresia plină de încredere a apostolului Pavel: „Adu-ţi aminte de Domnul Isus Christos, din sămânţa lui David, înviat din morţi, după Evanghelia mea,... De aceea rabd totul pentru cei aleşi, pentruca şi ei să capete mântuirea care este în Christos Isus, împreună cu slava vecinică. Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom şi trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom şi împărăţi împreună cu El" (2 Tim. 2:8-12).

36 Ce să fie, prin urmare, scopul vieţii creştinilor cari au credinţă în aceste lucruri cari nu se văd? Apostolul spune ce să fie acesta, şi motivul pentruce, zicând: „Deaceea ne şi silim să-I fim plăcuţi, fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă. Căci toţi trebue să ne înfăţişăm înaintea scaunului de judecată al lui Christos, pentruca fiecare să-şi primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup". (2 Cor. 5:9, 10). Fără îndoială, că atunci când vor fi îmbrăcaţi cu „clădirea lui Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, vecinică în ceruri", creştinii înviaţi vor fi în stare să placă Domnului în mod desăvârşit. Dar ei sunt mângâiaţi în cugetul că, chiar şi acum pe pământ în timp ce sunt acasă, în trup, şi departe de Domnul şi Căpetenia lor, creştinii pot să-I placă Lui, adică dacă ei îşi fac de ţintă a lor să facă aceasta. Făcând astfel, ei nu vor căuta cu slăbiciune să placă oamenilor acestei lumi, să se conformeze acestei lumi egoiste, condamnate, pe care Domnul lor în curând va sfărâma-o în bucăţi în apropiata bătălie a Armaghedonului. Scopul lor statornic va fi să urmeze exemplul apostolilor cari ziseră: „Trebue să ascultăm de Dumnezeu mai degrabă decât de oameni" (Fapte 5:29). „Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoinţa oamenilor, sau bunăvoinţa lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aşi mai căuta să plac oamenilor, n'aşi fi servul lui Christos". (Gal. 1:10, *Am. Stan. Ver.)*. Aceia cari sunt hotărîţi să caute bunăvoinţa lui Dumnezeu şi să placă Domnului lor, Christos Isus, se vor strădui în mod îndrăzneţ şi în mod continuu în slujba sau serviciul la care Dumnezeu i-a chemat ca martori şi ambasadori ai împărăţiei Sale prin Christos Isus.

37 Numai o rămăşiţă mai este pe pământ din acei creştini sinceri cari sunt unşi cu spiritul lui Dumnezeu şi cari, prin urmare, au garantia unei învieri din moarte la vieaţă în ceruri, acasă la Domnul cel glorificat. Isus Christos a venit întru împărăţie dela 1914 d. Chr., când Dumnezeu a stabilit-o; totuşi Christos Isus este nevăzut, fiind în spirit, în timp ce rămăşiţa este încă în carne şi deaceea departe de El în această privinţă. Dar la moarte ei nu se aşteaptă să meargă într'un lung somn

(Continuare în pag. 34)

33 (a) Cum sunt ei departe de Domnul? şi cum trebue ei să umble? (b) Cum şi pentruce trebue ei să fie „departe de trup" pentruca să fie cu Domnul?

34 35 (a) Pentruce pot creştinii să privească înainte în speranţa unor asemenea lucruri cari nu se văd? (b) In această chestiune faptul de a fi departe sau a fi acasă, pentruce le place creştinilor să facă voia lui Dumnezeu?

36 Ce trebue să fie, prin urmare, scopul creştinului? şi cum să-l ducă la îndeplinire?

37 (a) In ce privinţă sunt membrii rămăşiţei departe de Domnul? (b) Cum sunt ei cei „binecuvântaţi" prezişi la Apocalips 14:13?

Aprobat de cenzura centrală a presei No. 2233/1947

Tipografia „STANDARD GRAPHICA — MARVAN" — Bucureşti — Bd. Principele Mircea, 10 — Telefon 3.72.46